

III.3 ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ (67)

1. Οι ονειρεμένες νυχτερινές μου περιπλανήσεις

Ω Φοίβη εσύ θεά του ονείρου και της αγάπης,
κόρη του Μορφέα και των παιδικών μου πόθων συντροφιά.
Που κάθε νύχτα με το γλυκό σου πέπλο με τυλίγεις,
με συνεπαίρνεις, με ανεβάζεις και μαζί ψηλά πετάμε
μέχρι τις πύλες του Ωρίωνα και των άλλων αστερισμών,
έτσι που όλες μου οι αισθήσεις γεμίζουνε και ξεχειλάνε
μέσα στα όνειρα που απλόχερα μου προσφέρεις.
Και η καρδιά μου ανοίγει και όλα τα αγκαλιάζει
και ό,τι με στεναχωρεί και με παιδεύει την ημέρα,
μικραίνει και εξαφανίζεται κάτω στη γη.
Και ελεύθερος απ' όλα και από τον εαυτό μου,
ψηλά ανεβαίνω και πλανιέμαι και ανοίγω
και εισπνέω μέσα μου τη ζωογόνο σου πνοή
καθώς στροβιλιζόμαστε μαζί χορεύοντας στο διάστημα,
όλο και πιο γρήγορα όλο και πιο σφιχτά,
ώσπου τα σώματά μας να γίνουν ένα
και οι ψυχές μας μεταξύ τους να ενωθούνε
γεμίζοντας η μία την άλλη με αγάπη.
Τότε οι πόθοι και τα συναισθήματα αμβλύνονται
και όλα μια πληρότητα και χάρη τα γεμίζει.
Και βασιλεύει μια αρμονία και μια τάξη
που ανείπωτη χαρά και ευτυχία φέρνει,
που σαν το πυροτέχνημα τον ουρανό γεμίζει,
Μα λίγο-λίγο χαμηλώνει, χάνεται και σβήνει
και μια απαλή γαλήνη και ηρεμία πίσω της αφήνει
και μια γλυκιά ανάμνηση των όμορφων στιγμών
καθώς πίσω στη γη ξανά με φέρνεις
και απαλά στο προσκεφάλι μου με ακουμπάς,
με αποχαιρετάς φιλώντας με γλυκά και φεύγεις.
Και μου κρατάνε συντροφιά αυτές οι αναμνήσεις
όταν τον ανήφορο της ημέρας ανεβαίνω
και μου στολίζουν με χαμόγελο τα χείλη
σα συλλογίζομαι το πόσο ωραία ήταν.
Κι ό,τι συμβαίνει γύρω μου το ανακουφίζει
η γλυκιά προσμονή ότι το βράδυ θα ξανάρθεις,
σε ονειρεμένα μέρη να με ταξιδέψεις
και με πιο πολύ από χθες αγάπη κι ευτυχία
την ψυχή μου πάλι απλόχερα να γεμίσεις.

2. Η θεά της αγάπης και της ευτυχίας

Ω πανέμορφη θεά της αγάπης και της ευτυχίας, που πάντα σου άρεσε να παίζεις μαζί μου και να με πειράζεις, μπαίνοντας στα σώματα ωραίων γυναικών που γύρω μου ήρεμα ζούσαν ή αθόρυβα περνούσαν, και που ξαφνικά χάρη στη δική σου γοητεία και πειραχτική σου διάθεση ξυπνούσαν και με περικύκλωναν για να με κατακτήσουν.

Πότε η μια και πότε η άλλη, με τα δικά τους όπλα η κάθε μια τους, και πότε πολλές μαζί συγχρόνως σα να ήταν συνεννοημένες, παίζοντας μεταξύ τους ποια περισσότερο την καρδιά μου θα κερδίσει.

Με τη γοητεία τους που εσύ απλόχερα τους δίνεις με αστείρευτη χαρά και αισιοδοξία την ψυχή μου γεμίζουν και κάνουν πάντα το χαμόγελο στα χείλη μου ν' ανθίζει, είτε μαζί μου βρίσκονται και αγάπη μου προσφέρουν είτε μακριά μου χάνονται μα εγώ τις σκέπτομαι και ονειροπολώ.

Πόσο θα ήθελα θεά απ' ευθείας εσένα να γνωρίσω, σφιχτά να ενωθούμε και μαζί σου ψηλά να πετάξω και σε κόσμους να με πας που δεν έχω ποτέ μου ονειρευτεί, ώστε η χαρά που νιώθω να γίνει μια απέραντη ευτυχία και η καρδιά μου να χτυπά σε ξέφρενο, τρελό ρυθμό, καθώς κι εγώ για λίγο θεός θα γίνω όπως και συ, μια που όλες μου οι επιθυμίες θα έχουν πια εκπληρωθεί.

Και μετά τον ξέφρενο χορό που μαζί σου θα χορεύω, δε με πειράζει καθόλου αν το τίμημα θα είναι να σβήσω, να χαθώ, να μην υπάρχω, αρκεί σε κάποιον άλλο κόσμο βαθιά μες στην καρδιά μου να μείνουν χαραγμένες με ανεξίτηλη γραφή οι ανείπωτα γλυκές στιγμές που θα είχα ζήσει, πανέμορφη θεά, μαζί σου.

Σήμερα, πανέμορφη θεά, άκουσες επιτέλους την ευχή μου και η μεγάλη μου λαχτάρα άγγιξε τον υψηλό σου θρόνο και σε έκανε να με προσέξεις και να κατέβεις για λίγο στη γη παίρνοντας μάλιστα την τόσο ωραία ανθρώπινη μορφή σου.

Έκλεψες ό,τι ομορφότερα μάτια η φύση θα μπορούσε να πλάσει ντύνοντάς τα με το γλυκύτερο χαμόγελο που μόνο εσύ ξέρεις να ταιριάζεις και αφού εξαφάνισες με μαεστρία κάθε άλλη συναισθηματική μου προσκόλληση εμφανίστηκες ξαφνικά μπροστά μου την κατάλληλη στιγμή, σίγουρη ότι η παράδοση της καρδιάς μου στην ακτινοβολία σου θα ήταν άμεση και άνευ όρων.

Σ' ευχαριστώ, πανέμορφη θεά, γι' αυτή την ευτυχία που απλόχερα μου δίνεις, που όσο σύντομη κι αν ξέρω ότι θα είναι, τρέχω και τη μαζεύω στάλα-στάλα και τη φυλάγω με μεγάλη προσοχή κι ευλάβεια σ' ένα χρυσό κουτί κρυμμένο βαθιά μες στην καρδιά μου, που τίποτα να μην μπορεί να το αγγίξει.

Έτσι όταν εσύ φύγεις και γυρίσεις στον ψηλό θεικό σου θρόνο για να συνεχίσεις το διασκεδαστικό σου παιχνίδι με τις καρδιές των ανθρώπων, εγώ θα μπορώ να ανοίγω που και που το κουτί αυτό, με προσοχή και για λίγο για να μην τελειώσει, και τότε η ευτυχία την καρδιά μου απλόχερα θα γεμίζει.

Και ακόμη ότι κακό ή άσχημο τριγύρω μου συμβαίνει μ' ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη μου θα τ' αντιμετωπίζω που όλα θα τα σκεπάζει και θα τα ξεπερνά και θα τα σβήνει, χάρη στη γενναιοδωρία σου, πανέμορφη θεά.

(Σημείωση : Μεταξύ των ποιημάτων 2 και 3 παρεμβάλλεται το πεζό 3 του Μέρους Δ που πρέπει να διαβασθεί εδώ))

3. Παλιές μου αγάπες αλησμόνητες

Παλιές μου αγάπες αλησμόνητες, μεγάλες, μαγευτικές, λουλούδια εσείς που στην άνοιξη της ζωής μου ανθίσατε και με τη δροσιά σας και την ευωδιά σας με γεμίσατε. Στιγμές αξέχαστες με κάνατε να ζήσω και να νιώσω όταν σε κόσμους μαγικούς με τη χάρη σας με οδηγήσατε και τη ζωή μου με κάνατε να αγαπήσω και να χαρώ, ώστε κοιτώντας πίσω τα χρόνια αυτά που πέρασαν τον εαυτό μου με ενθουσιασμό να καλοτυχίζω, κι ένα χαμόγελο τα χείλη μου να στολίζει τις γλυκές αναμνήσεις αναπολώντας υπέροχων στιγμών μαζί σας. Αλλά και τώρα που τα χρόνια πέρασαν και συνεχίζουν να περνούν, η παρουσία σας έντονα μέσα μου υπάρχει και δεσπόζει, κι αν ακόμη η δροσιά σας σιγά-σιγά μαραίνεται η ευωδιά σας δυνατή και αναλλοίωτη παραμένει, καθώς και η γοητεία σας που απλόχερα ξεχύνεται. Κι όταν καμιά φορά πάλι στη ζωή μου σας συναντώ σαν το παλιό κρασί που όσο παλιώνει τόσο δυναμώνει, με λαχτάρα θέλω πάλι το κρασί σας να γευθώ αλλά και με αγωνία μήπως με τον καιρό έχει η γεύση του χαλάσει. Όταν λοιπόν, τις πολύ σπάνιες στιγμές, η καλή μου τύχη με βοηθάει να βρω, να κλέψω και να ξανανοιζώ για λίγο το μπουκάλι, βρίσκω, πάντα με ανείπωτη χαρά και ευτυχία, ότι το άρωμα και η γεύση του πάντα γλυκιά παραμένει. Και πίνω τότε γουλιά γουλιά και από λίγο με λαχτάρα μήπως πίνοντάς το όλο μαζί η γοητεία του τελειώσει. Στην καρδιά μου πάντα ξεχωριστή θα έχετε θέση κι όσες αγάπες νέες και να 'ρθουν να με ταρακουνήσουν, εσείς ακλόνητες εκεί τη θέση θα κρατήσετε, μα και σε κάθε σύγκριση νικήτριες θα βγείτε. Κι αν οι καινούριες μου αγάπες καμιά φορά θα μ' απογοητεύσουν, τότε από την κρυψώνα του μυαλού μου θα σας βγάλω και με τη φαντασία μου γλυκιά κουβέντα μαζί σας θα αρχινώ, ώστε η μοναξιά μου με τη βοήθεια σας να χάνεται, να φεύγει και πάλι ένα χαμόγελο χαράς στα χείλη μου θ' ανθίζει, τις γλυκές στιγμές της ζωής μου μαζί σας ξαναζώντας.

4. Τα πλεονεκτήματα του σαλεμένου μας μυαλού

Από μικρό η ζωή πεισματικά και αλύπητα με χτύπησε και κάθε μου προσπάθεια και όνειρο ανελέητα μου γκρέμισε. Κάθε χαρά μου στέρησε και με πόνο και πίκρες με γέμισε, ώσπου ο νους μου αποκαμωμένος δεν άντεξε και σάλεψε. Και τώρα τον δικό του κόσμο δημιούργησε και ζει, απομονωμένος από όλα και από τους ανθρώπους, τις δικές του ψεύτικες χαρές δημιουργεί και απολαμβάνει με το παραμικρό γελά και με τα ασήμαντα χαίρεται. Και έτσι, αντί στην απελπισία μου την ζωή μου να τερματίσω, στον κόσμο που ο νους μου σαν ασπίδα δημιούργησε καλώς ή κακώς εξακολουθώ να ζω και να υπάρχω.

5. Οι διώκτες της ψυχής μας

Με αγωνία σκαρφάλωνε τα κακοτράχαλα βράχια ο κυνηγημένος εαυτός μας βάζοντας ότι δυνάμεις του απέμεναν από τους διώκτες του να ξεφύγει που τους άκουγε πίσω του με τις άγριες κραυγές τους ολοένα να τον πλησιάζουν. Ήταν όλοι αυτοί που στη ζωή του είχε βλάψει και αδικήσει, ή που τον αγάπησαν και τον εμπιστεύτηκαν και αυτός τους πρόδωσε ή τέλος που ενώ μπορούσε και έπρεπε να τους βοηθήσει δεν το έκανε. Και σκαρφάλωνε απεγνωσμένα αν και ήξερε με βεβαιότητα ότι στο τέλος θα τον έφταναν και πίσω από όπου ξεκίνησε θα τον γκρέμιζαν και όσο ψηλότερα θα είχε κατορθώσει πριν τον πιάσουν να ανέβει, τόσο οδυνηρότερο και καταστρεπτικότερο κατρακύλισμα τον περίμενε.

6. Ο Εσωτερικός μας αιώνιος αγωνιστής

Το τρέξιμο δυνάμωνε λες και τα πόδια είχαν φτερά, τα εμπόδια δρασκελίζοντας και όλο πιο ψηλά και πιο ψηλά, κάτω κοιτάζοντας με θαυμασμό και αμέριστη χαρά και περηφάνια και τα πνευμόνια γέμιζαν με ανείπωτη ευτυχία και αισιοδοξία, καθώς προχωρεί προς την κορφή που χάνεται απόμακρη στα νέφη. Μα ο Δίας ζήλεψε το λεβεντόκορμο αγωνιστή. Δυο κεραυνούς ρίχνει και γίνονται τα πόδια του βαρύ μολύβι και περπατά με δυσκολία, πέφτει στα γόνατα μπουσουλώντας και τέλος σέρνεται τραβώντας το σώμα με τα χέρια του. Μα δεν εγκαταλείπει μέχρι που φτάνει στο πυκνόφυτο λιβάδι, όπου τα χόρτα τον τυλίγουν και τον ακινητοποιούν χαρίζοντας του ζεστασιά, ξεκούραση, γαλήνη. Εκεί αυτός ανάσκελα ξαπλώνει με μάτια σφαλιστά και ονειρεύεται στην κορυφή να φτάνει και να την πατά. Κι είναι το όνειρο τόσο έντονο που δεν μπορείς να ξεχωρίσεις, ούτε κανείς, αν η πραγματικότητα είναι ένα όνειρο και το όνειρο η πραγματικότητα, κι αν ακριβώς το αντίθετο στον κόσμο του συμβαίνει.

7. Φαντασιώσεις και σκληρή πραγματικότητα

Σκέψεις καθάριες, όμορφες, τετράγωνες και πρακτικές που κατευθύνουν μια ζωή και την αναβαθμίζουν, κάποτε μπλέκονται και γίνονται δυσάρεστες, πικρές, αναστατώνουν την ψυχή και την απομονώνουν. Και έτσι κλεισμένος στο καβούκι του σαν σ' ένα άθραυστο αυγό ο νους σαστισμένος μπλέκεται και επαναπροσδιορισμό ζητάει. Όμως ό,τι πραγματικό, καλό ή κακό, το απωθεί, το διώχνει σαν κάτι που τον ενοχλεί και δεν έπρεπε να συμβαίνει και το αντικαθιστά με το φανταστικό, το άπιαστο, το ωραίο που ιδανικά και όπως επιθυμεί χωρίς περιορισμούς το πλάθει. Έτσι στον κόσμο του κλεισμένος γυρεύει επίμονα να προστατευθεί μα η προσπάθεια του χάνεται και σπαταλάται ανώφελα, ενώ η αγωνία κορυφώνεται πως το αυγό κάποτε θα σπάσει και ό,τι φοβόταν και απέφευγε μπροστά του θα το συναντήσει και την αποφασιστική μάχη της ζωής δε θα αποφύγει.

8. Η πραγμάτωση του σκοπού της ζωής

-- Έλα, είπε, να με συναντήσεις τα χαράματα, ο Αυγερινός, στη σκοτεινή πλευρά της σελήνης ξυπόλυτος θα περπατάω.
-- Στις πύλες του Ωρίωνα θα σε συναντήσω, του είπα και πέταξα προς το Σείριο και τους πλανήτες του για να βρω τη ζωή και να πω απ' την πηγή της. Το μακρινό ταξίδι έγινε μα θα επαναληφθεί. Με αγωνία το περιμένω μαζί με τη λύτρωση, του εγωισμού μου να εκπληρώσει κάθε επιθυμία και τον πραγματικό εαυτό μου να ξεσκεπάσει για το καλό ή το κακό όλης της ανθρωπότητας, που και αυτή την λύτρωση από καιρό προσμένει. Στις αλλαγές των ζώων το άγνωστο θα αντιμετωπίσω μα δε με φοβίζει, αλλά με ενδιαφέρον το προσμένω και χέρι-χέρι στα πέτρινα αλώνια με τους πολλούς θα περπατήσω, που άλλοι την τελείωση και άλλοι την καλοπέραση ζητούν και τις επιλογές μου θα κάνω μαζί με τους συμβούλους μου που με αγάπη με περιβάλλουν και με προστατεύουν.

9. Ευσεβείς πόθοι ταξιδευτή του χρόνου

– Έλα να πετάξουμε μαζί στο χρόνο μου, είπε η ωραία νεράιδα.
– Φοβάμαι της είπα. Που θα με πας; Θα πέσω.
– Κρατήσου επάνω μου, μου είπε, και κάθε φόβο σου με ένα γλυκό φιλί μου θα διαλύσω. Θα δεις. Πες μου που να σε πάω;
– Πάμε στο παρελθόν της είπα να διορθώσουμε ό,τι κακό ή λάθος έχει γίνει και τώρα μας ταλανίζει. Μετά γυρνάμε στο παρόν να δούμε πως τα καταφέραμε. Τέλος, θέλω στο μέλλον να πετάξουμε να δούμε τι μας περιμένει και λάθη που πρόκειται να γίνουν να προλάβουμε. Έτσι, σα θεϊκοί πυροσβέστες από εποχή σε εποχή πετώντας την πλάση να διορθώσουμε θα προσπαθήσουμε και έναν «όμορφο κόσμο μαγικό κι αγγελικά πλασμένο» οι δυο μαζί με τα ταξίδια μας θα οικοδομήσουμε.

10. Η κληρονομιά μιας άχρωμης ζωής

Τρεμόπαιζε η φλόγα στο καντήλι του κελιού του κι ο ερημίτης την κοίταζε και θλιβερά συλλογιζόταν, μετρώντας με επιμονή ό,τι καλό και χρήσιμο έχει κάνει για τους ανθρώπους γύρω του μα και τον εαυτό του. Και αφού από το μέτρημα συμπίερασμα δεν έβγαλε ξάφνου ορθός πετάχτηκε σαν από εφιάλητη και της ζωής του το υπόλοιπο μετρώντας να ενεργοποιηθεί αποφάσισε και με διπλή ταχύτητα να δράσει, για το καλό ή το κακό, μικρή έχει σημασία. Και το κενό που τον αγκάλιαζε να προφτάσει να γεμίσει προτού το σύντομο ταξίδι του τελειώσει. Κληρονομιά απ' το πέρασμά του στους γύρω του ν' αφήσει κληρονομιά καλή ή κακή, μικρή έχει σημασία.

11. Η ελπίδα που δεν πεθαίνει

Στης αγωνίας τα μαύρα σύννεφα πετώντας
το φως γυρεύω για να βρω προτού νυχτώσει,
και της ελπίδας μια ακτίνα καβαλώντας
από τη σκοτεινή άβυσσο να βγω και να ανέβω.
Μα η νύχτα έρχεται βαριά και με προφταίνει
και όλα γύρω μου χάνονται και σκοτεινιάζουν,
και μάταια μια σπίθα φως αναζητώντας
το απελπισμένο ψάξιμο δε σταματώ.
Μέσα βαθιά μου ποτέ δεν παύω να πιστεύω
ότι αύριο μια καινούρια μέρα θ' ανατείλει,
και ήλιος λαμπερός και νικηφόρος
τα σύννεφα της αγωνίας θ' απομακρύνει
και τη ψυχή μου με ηρεμία θα γεμίσει.
Τότε μια ανείπωτη χαρά θα με κυριεύσει
που για όλα όσα πέρασα θα με αποζημιώσει.

12. Η ουτοπία των μάταιων αναζητήσεων

Κάτι ψάχνω να βρω, κάτι μου λείπει.
Σα ζαλισμένος συνεχώς στριφογυρίζω,
ό,τι βρω μπρος μου το ζητώ, το δοκιμάζω,
αλλά μετά το προσπερνώ και το ξεχνάω.
Κάτι καινούριο με τραβά, κάτι που λάμπει,
που όμως θαμπώνει γρήγορα και σβήνει
κι ένα κενό ξωπίσω του αφήνει
χωρίς καμιά επιθυμία να επιστρέψω.
Που θε να βρω αυτό που θα με κάνει
κοντά του να σταθώ και να στεριώσω,
και κάθε επιθυμία μου να σβήσει
για άλλες αναζητήσεις και ταξίδια ;
Τότε το είναι μου σ' αυτό θα αφιερώσω,
και όλες τις δυνάμεις μου θα βάλω
κάτι μεγάλο και σωστό να κατορθώσω,
και κάτι χρήσιμο ξωπίσω μου ν' αφήσω,
πριν το ταξίδι της ζωής μου να τελειώσει.

13. Ζητώντας ζεστασιά στις ηλιαχτίδες

Γυμνός ξάπλωσα πάνω στις ηλιαχτίδες και τους ζήτησα να με ζεστάνουν,
κι αυτές στοργικά με σήκωσαν και με ιλιγγιώδη ταχύτητα
προς την πηγή τους, τον ήλιο με τράβηξαν.
Κι όταν στον ήλιο πλησίασα, μια πρωτόγνωρη ζεστασιά με τύλιξε.
Το σώμα μου εξαερώθηκε και άρχισε να μεγαλώνει
και όλη τη γη που είχα αφήσει πίσω μου μέσα του να περικλείει,
χαρίζοντας και σ' αυτήν και τους ανθρώπους της την ζεστασιά που ο ήλιος δίνει.
Κι όταν πολύ μεγάλωσα, τον ήλιο ατενίζοντας ίσος προς ίσο ένοιωσα.
Όμως ο ήλιος που το αισθάνθηκε, ευθύς τις ηλιαχτίδες του αποσύρει
και τότε εγώ συρρικνωμένος πίσω στη γη σαν αστραπή επιστρέφω,
πέφτω και τουρτουρίζοντας λίγη ζεστασιά και πάλι αποζητάω.

14. Η Ορχήστρα των πόθων μας

Μουσικοί και ακροατές περίμεναν ήσυχα στη κατάμεστη αίθουσα τον μαέστρο. Άντ' αυτού μπαίνει βιαστικά ένας ψηλός ξερακιανός με μία πελώρια μπαγκέτα που όταν τη σηκώνει αυτή αρχίζει να λάμπει σαν πυρακτωμένη σκορπίζοντας σαν από μαγικό ραβδί νεράιδας μία χρυσή σκόνη, που όλα τα μουσικά όργανα τυλίγει και τα κάνει να λάμπουν. Κι όπως ο μαγικός μαέστρος την κουνά, αυτά αρχίζουν να παίζουν μόνα τους παρασέρνοντας σε μία ουράνια συμφωνία τα χέρια των σαστισμένων μουσικών, που γρήγορα συνέρχονται και ακολουθούν με πάθος την ξέφρενη αυτή μουσική. Και οι ακροατές συνεπαρμένοι και υπνωτισμένοι κλείνουν τα μάτια διαλέγοντας από την φουρτούνα των απόκοσμων ήχων, αυτούς που τους ταιριάζουν. Και τότε υπέροχα μπροστά τους ξετυλίγονται μέσα σε ένα χρυσό σύννεφο οι ωραιότερες στιγμές της ζωής που έζησαν μέχρι σήμερα. Βλέπουν τους εαυτούς τους να χορεύουν στους ρυθμούς της μουσικής και συνεπαρμένοι λικνίζονται και αυτοί στα καθίσματά τους, στιγμές αξέχαστες και ονειρεμένες της ζωής τους ξαναζώντας. Και όταν η συναυλία τελειώνει και ο μαγικός μαέστρος φεύγει, οι μουσικοί αγκαλιάζουν με αγάπη και φιλούν τα όργανά τους, σαν να ήσαν ζωντανά μέλη της οικογένειάς τους που λατρεύουν. Και αποχωρούν νιώθοντας μέσα τους μια ανείπωτη χαρά, σαν το πρώτο βραβείο σε μουσικό διαγωνισμό να έχει ο καθένας τους κερδίσει. Ενώ οι θεατές εξακολουθούν με κλειστά τα μάτια να βλέπουν τους εαυτούς τους σε διάφορες ηλικίες, ξανά και ξανά και ξανά, και να λικνίζονται στην ανάμνηση της υπέροχης μουσικής που διάλεξαν, έως ότου αποκαμωμένοι να κοιμηθούν πάνω στα καθίσματά τους με ένα υπέροχο χαμόγελο ευτυχίας ζωγραφισμένο στα πρόσωπά τους. Και το άλλο πρωί ξυπνούν και τρέχουν στο ταμείο για εισιτήρια, με την ελπίδα ότι ο μαγικός μαέστρος θα ξανάρθει το βράδυ και την υπέροχη αυτή εμπειρία που έζησαν, θα ξανανιώσουν.

15. Το δίλημμα του δημιουργού

Όσο η πένα προχωρεί αυξάνονται οι απαιτήσεις και η ποιότητα την παραγωγή πηγαίνει να φρενάρει. Η γομολάστιχα συνέχεια τις λέξεις σβήνει μαζί με το συναίσθημα που τις εδημιούργησε. Νέες λέξεις και νέα συναισθήματα προβάλλουν και μέσα μας πάντα ένα συναίσθημα κυριαρχεί. Είναι ο φόβος πως πολλά απ' αυτά που γράφω κάποια στιγμή στο μέλλον θα ντραπώ όταν τα διαβάζω κι άσχετα αν οι άλλοι με αναγνωρίζουν εγώ τον εαυτό μου θα οικτίρω και θα περιφρονώ. Παρ' όλα αυτά δε σταματάω και όλο συνεχίζω, γιατί τα συναισθήματα ζητούν ν' απελευθερωθούν και από μέσα μου να βγουν και να φωνάξουν, με τη δική τους τη φωνή καθένα τους, καλή ή κακή, γι' αυτά δεν έχει σημασία. Κι αν οι άλλοι θα τα αισθανθούν ή θα γελάσουν, εκείνα πολύ λίγο ενδιαφέρονται.

16. Μια ψυχή που δεν φρόντισα

Το βράδυ μια μικρή άσπρη κουκουβάγια χτύπησε το τζάμι μου.
Της άνοιξα απορημένος και κοιταχτήκαμε στα μάτια
και τότε, με τα μάτια, ξεκινήσαμε μια σιωπηλή συνομιλία.
Μου είπε πως ερχότανε να μ' αποχαιρετήσει,
πως ήταν η ψυχή παιδιού που μόλις είχε πεθάνει
γιατί εγώ δεν φρόντισα να μπορέσει κι αυτό να ζήσει.
Απόρησα και την ρώτησα αν κάτι μπορώ να κάνω.
Μου είπε πως γι' αυτήν ήτανε πια αργά,
αλλά μπορούσα αν ήθελα άλλα παιδιά να βοηθήσω
που δεν μπορούσαν να τραφούν, εμβόλια να κάνουν,
να πιούνε καθαρό νερό, γιατί δεν είχανε λεφτά.
Μόλις μου το 'πε πέταξε και χάθηκε στα σύννεφα.
Εγώ πολύ λυπήθηκα και έπεσα σε λήθαργο
κι όλη τη νύχτα έβλεπα εκείνα τα παιδιά
και το πρωί που ξύπνησα κατάλαβα αμέσως
πως η κουκουβάγια ήτανε κι αυτή στο όνειρό μου.
Όμως, ήταν το όνειρο πολύ πιο δυνατό
απ' όσα άλλα έχω δει σ' ετούτη τη ζωή
και μ' έκανε και άλλαξα απόψεις, προτεραιότητες
και να βοηθήσω προσπαθώ εκείνα τα παιδιά,
ώστε ούτε και στον ύπνο μου να μη μ' επισκεφθεί
μια κουκουβάγια σαν κι αυτή που θα 'ναι μια ψυχή.
Και όσοι από σας δεν έχετε τέτοιο όνειρο δει,
βιαστείτε να προλάβετε μήπως και σας συμβεί.

17. Η τεχνολογική εξέλιξη

Το μαλλιαρό χέρι έπιασε το μεγάλο άσπρο κόκαλο.
Το κοίταξε με περιέργεια, το τράβηξε με δύναμη,
το σήκωσε ψηλά και κτύπησε πολλές φορές και με μανία
τον ασπρισμένο σκελετό του ξένου και τον διέλυσε.
Κραύγασε μ' ενθουσιασμό για το κατόρθωμά του
κι οι σύντροφοί του ζύγωσαν το κόκαλο να του πάρουν,
αλλά αυτός τους απομάκρυνε χτυπώντας τους με κείνο.
Και νιώθοντας σα βασιλιάς με το καινούριο του όπλο,
το πέταξε πολύ ψηλά στα σύννεφα να φτάσει.
Κι αυτό αντί πίσω στη γη ξανά να επιστρέψει,
πέρασε την ατμόσφαιρα και μπήκε σε τροχιά.
Κι όσο του χρόνου το ρολόι χιλιάδες χρόνια πήγαινε μπροστά,
το κόκαλο μεγάλωνε κι άλλαζε τη μορφή του,
ώσπου σ' ένα διαστημικό σταθμό να μεταμορφωθεί.
Στα σπλάχνα του οι άνθρωποι δουλεύουν κι ερευνούν
κι αισιόδοξα, με σιγουριά, το μέλλον ατενίζουν
και κάτω τους η γη αδιάφορη κι αιώνια
κυλάει στο αδιάκοπο του χρόνου της ταξίδι.

18. Υπαρξιακές περιπλανήσεις

Κάθομαι ήρεμος και απομονωμένος με τα μάτια μου κλειστά
κι αδειάζω από κάθε σκέψη κι έννοια το μυαλό μου.
Όλες οι αισθήσεις ξεθωριάζουν κι αδρανούν γύρω μου.
Νιώθω το απόλυτο κενό, το απόλυτο σκοτάδι,
και προσπαθώ πίσω απ' αυτό να διακρίνω
αν κάτι κρύβεται, αν κάτι υπάρχει που δεν βλέπω.
Ξάφνου μια φωτεινή ακτίνα ξεπροβάλλει
που μεγαλώνει γρήγορα και με τραβάει σε τούνελ φωτεινό,
με ταξιδεύει και σε μια άλλη διάσταση με πάει.
Εκεί τι βλέπω δεν μπορώ να πω διότι λέξεις ή έννοιες για εκείνα δεν υπάρχουν.
Μόνο τα συναισθήματα μπορώ να θυμηθώ
που είναι ηρεμία, σιγουριά και οικειότητα,
σαν κάποτε στον κόσμο αυτό να έχω ξαναζήσει.
Όσο πλανιέμαι, τόσο ο παλιός μου κόσμος ξεθωριάζει
και πίσω πια δε θέλω να γυρίσω.
Μα να που η ακτίνα πάνω μου κολλάει,
σα δυνατό ελατήριο στο τούνελ με τραβάει
και στην πραγματικότητα ορμητικά με φέρνει.
Και τώρα πια όταν τα μάτια μου ανοίγω
νοσταλγικά ότι έζησα ποθώ να θυμηθώ,
μα όλα έχουνε σβηστεί και έχουν ξεθωριάσει.
Και απομένουν μοναχά συναισθήματα γλυκά,
η ηρεμία, η σιγουριά, μια απέραντη γαλήνη,
που της ζωής το δρόμο μου εδώ θα συντροφεύουν.
Κι έτσι ξανά στα χείλη μου χαμόγελο θ' ανθίζει
και πόνοι και προβλήματα ασήμαντα θα φαίνονται,
προσωρινά, που σύντομα θα εξαφανιστούν,
και από γαλήνη και χαρά θ' αντικατασταθούν.

19. Η κοινωνικοπολιτική εξέλιξη

Στο θόλο τον πανύψηλο του θεϊκού ναού μας
χιλιάδες πολυέλαιοι κρέμονται κι αιωρούνται.
Μυριάδες τα καντήλια τους που ανάβουν και ζεσταίνουν,
μα όπως φυσάει ο άνεμος απ' τα σπασμένα τζάμια,
συγκρούονται με δύναμη και σβήνουν τα καντήλια.
Και να προλάβουν προσπαθούν πολλοί καντηλανάφτες
ν' ανάβουν τα καντήλια αυτά και λάδι να τους βάζουν,
προτού ο άγριος άνεμος κάθε καντήλι σβήσει
και ένα σκοτάδι απέραντο στο θόλο απλωθεί.
Πότε, όμως, πρόκειται να 'ρθει ο θεϊκός τεχνίτης
που νέα τζάμια, πιο στερεά, στο θόλο μας θα βάλει,
που ο αέρας να μη βρίσκει πια δρόμο για να τρυπώνει
κι ήρεμα κι αρμονικά ν' ανάβουν τα καντήλια
κι οι πολυέλαιοι ποτέ πλέον να μη συγκρούονται ;
Και με το φως τους όλοι μαζί το θόλο να φωτίζουν
δοξάζοντας στη λάμψη τους το θείο δημιουργό τους.

20. Αναδομώντας τον πύργο της αλήθειας

Όλου του κόσμου οι σοφοί απ' τα παλιά τα χρόνια
κτίζανε και στηρίζανε πύργο της επιστήμης.
Μάζευαν μύρια υλικά που ο καθένας έβρισκε
και τα τοποθετούσανε ο πύργος να ψηλώσει.
Όμως για τα θεμέλια δεν είχανε φροντίσει.
Το έδαφος που διάλεξαν ήταν λίγο σαθρό
μα και για την ανωδομή μελέτη δεν υπήρχε,
χώρια που κάποια υλικά φθείρονταν στον καιρό.
Έτσι ο πύργος ψήλωνε μα με πολλά προβλήματα
κι όταν φυσούσε άνεμος ή γίνονταν σεισμοί
τμήματά του γκρεμίζονταν και είχαμε και θύματα.
Και τρέχανε όλοι οι σοφοί για να τον συγκρατήσουν
και τμήματα που έπεσαν να τ' αποκαταστήσουν.
Έτσι με τα μπαλώματα ο πύργος μας μεγάλωνε
μα όλο που ψήλωνε γινόταν πιο επικίνδυνος,
που κάποτε μ' ένα σεισμό ή μια μεγάλη θύελλα
θα έπεφτε και την καταστροφή θα έφερνε στη φύση,
που άλλη τέτοια ο άνθρωπος δε θα 'χε συναντήσει.
Γι' αυτό οι σοφοί αποφάσισαν στα χρόνια του Υδροχόου
νέο πύργο να φτιάξουνε σε έδαφος στερεό,
με γνήσια πλέον υλικά σε ηθικά θεμέλια
που θ' άντεχαν εις τους σεισμούς, τις θύελλες, τον καιρό.
Μελέτη νέα έκαναν, που 'ναι αντισεισμική,
γι' αυτό επιστρατεύσανε ψυχή και φαντασία
βάλανε και διαίσθηση, σύνεση και ηθική.
Κι από τον παλιό τον πύργο ό,τι καλό υπήρχε
το πήραν και το έβαλαν στο νέο κατασκεύασμα
και άφησαν πλέον τον παλιό πύργο να ερημωθεί.
Έτσι, γοργά εψηλώνε ο πύργος της αλήθειας
και πέρασε τα σύννεφα και λούστηκε στον ήλιο,
και έφερε τη φώτιση σ' όλη την ανθρωπότητα
και εξάλειψε τον κίνδυνο κάποιας καταστροφής.
Κι έδωσε γνώση με σύνεση στους ανθρώπους της γης
να ζήσουνε ειρηνικά μ' αγάπη και ασφάλεια.

21. Στην ίριδα της θεραπείας

Η πληγωμένη κουκουβάγια περπατούσε στο δάσος.
Ο γιατρός την έπιασε προσεκτικά,
την πήγε στο σπίτι του και την περιέθαλψε.
Το δεξί φτερό της ήταν σπασμένο
και στο δεξί της μάτι είχε ένα μεγάλο άσπρο σημάδι.
Σε λίγες μέρες το φτερό έγινε καλά και το σημάδι έφυγε.
Ο γιατρός την κοίταξε βαθιά στα μάτια και είδε.
Είδε και κατάλαβε, κατάλαβε και μελέτησε, μελέτησε και έμαθε,
έμαθε και δίδαξε, δίδαξε και βοήθησε, βοήθησε και έσωσε.
Η κουκουβάγια γιατρεμένη πέταξε χαρούμενη προς το δάσος.
Ποτέ δεν έμαθε τα πόσα είχε προσφέρει στους ανθρώπους
και στην διάγνωση των προβλημάτων της υγείας τους.

22. Ταξίδι στην άλλη διάσταση

Με ανοιγμένα τα φτερά της προσδοκίας
σε άλλους κόσμους μακρινούς ποθώ να πάω.
Μια πύλη ψάχνω για να βρω και να περάσω
σε διαστάσεις μακρινές απ' το δικό μας σύμπαν,
όπου ο χρόνος είναι στατικός και συνυπάρχουν
παρόν και παρελθόν και μέλλον κάθε μέρα.
Τους νόμους και τις αλήθειες του κόσμου εκείνου να γνωρίσω
και τη ζωή που ζουν εκεί νοήμονες υπάρξεις
να ζήσω και να διδαχθώ ό,τι καλό υπάρχει.
Κι αφού εκεί με γνώσεις και αισθήσεις θα χορτάσω
και νέα συναισθήματα και πίστη θ' αποκτήσω,
την πύλη απ' όπου πέρασα θα ψάξω να εντοπίσω
και πίσω εις στον κόσμο αυτό πάλι θα επιστρέψω.
Έτσι, με την ισχύ αυτή που δίνουνε οι γνώσεις,
παράλληλα με σύνεση μεγάλη φορτωμένος
τον κόσμο αυτό τον ατελή που με ανησυχεί,
με τούτα τα εφόδια μαζί θα τον διορθώσουμε
και ένα κόσμο τέλειο μαζί θα διαμορφώσουμε.
Εκεί οι νόμοι οι φυσικοί σωστά θα λειτουργούν
και οι νόμοι οι ανθρώπινοι αχρείαστοι θα γίνουν,
γιατί σωστό και δίκαιο θα είναι αυτονόητα
και το καλό με αυτό που κάνουμε πάντοτε θα συμπίπτουν.
Έτσι στον κόσμο αυτόν εκεί ο χρόνος απλωμένος
μέλλον, παρόν και παρελθόν μαζί θα συνυπάρχουν
ώστε απ' το χρόνο ελεύθεροι να ζούμε, να πετάμε
και μες στην αιωνιότητα μαζί να περπατάμε,
ο ένας στον άλλο δίνοντας πνευματικές χαρές.
Και όλοι μαζί να κτίζουμε και να δημιουργούμε
τον κόσμο μας πιο όμορφο και πιο ιδανικό,
ώσπου σε κόσμο θεϊκό σιγά-σιγά να φτάσουμε
και εκεί ευτυχία απόλυτη όλοι μας να χορτάσουμε.

23. Η άφθαρτη οπτασία της ζωής μας

Τα μεγάλα μαύρα μάτια μου 'ριξαν τη ματιά τους
εγώ όμως σάστισα και ντράπηκα και κοίταξα αλλού.
Όταν εγώ τα κοίταξα εκείνα γύρισαν αλλού
και το κρυφτούλι συνεχίστηκε μεταξύ μας
ώσπου στη στάση μου να φτάσω και να κατεβώ.
Κι όταν οι πόρτες έκλεισαν, τα μεγάλα ωραία μάτια
με κοίταξαν στα μάτια κι ένα χαμόγελο μου χάρισαν.
Μάταια έπεσα πάνω στην πόρτα να την ανοίξω.
Το μετρό ξεκίνησε και τα ωραία μαύρα μάτια
που εξακολουθούσαν να με κοιτούν γλυκά χαμογελώντας
απομακρύνθηκαν και χάθηκαν για πάντα,
και μάταια τα ψάχνω από τότε στα μετρό της πόλης.
Δέκα χρόνια πέρασαν και δεν τα ξαναβρήκα,
όμως κάθε νύχτα, χωρίς εξαίρεση καμία, μα καμία,
την υπέροχη ματιά τους εμπρός μου βλέπω και ελπίζω.

24. Η άσκοπη αντιπαλότητα

Στα πέτρινα αλώνια τον συνάντησε.
Μαζί του πάλεψε μα νικητής κανείς δε βγήκε,
Έτσι το βράδυ εξαντλημένοι σταματήσανε
τα χέρια δώσανε κι ο καθένας το δρόμο του πήρε.
Την άλλη μέρα τον ξανασυνάντησε
που κάλπαζε επάνω στο άλογό του απέναντί του.
Το κοντάρι σήκωσε και κονταροχτυπήθηκαν.
Τα κοντάρια σπάσανε μα πάλι νικητής κανείς δε βγήκε.
Την τρίτη μέρα στο στενό γεφύρι συναντήθηκαν
και διασταύρωσαν με μανία τα σπαθιά τους.
Κι οι δυο πληγώθηκαν και μέσ' στο ρέμα πέσανε
που με ορμή στο πέρασμά του τους παρέσυρε.
Αφού με το νερό παλέψανε απεγνωσμένα
σε μια όχθη βγήκανε για να σωθούνε
και εξαντλημένοι ξάπλωσαν στο χώμα.
Εκεί ένα θεριό τους επιτέθηκε να τους κατασπαράξει.
Γενναία μαζί του πάλεψαν με νύχια και με δόντια
και τελικά κατάφεραν να το απομακρύνουν.
Και τότε ο ένας τον άλλο κοιτάζοντας στα μάτια
μετανιωμένοι που ο εγωισμός έχθρα τους είχε φέρει,
τα τραύματα φροντίζοντας ο ένας για τον άλλο,
όρκο μεγάλο δώσανε ποτέ να μη μαλώσουν
μια που ο τόπος τους ο όμορφος χωρούσε και τους δυο.

25. Η αιώνια καρδιά της μάνας

Με βία της απέσπασαν το μικρό αγοράκι από την αγκαλιά της,
κι όταν αυτή προσπάθησε να το πάρει πίσω
τη χτύπησαν και την έριξαν κάτω.
Κι έβλεπε τους στρατιώτες ν' απομακρύνονται
με το παιδί της που την κοίταζε βουβό
με τα τρομαγμένα μάτια του γεμάτα αγωνία και απορία,
ενώ τα μικρά χεράκια του ήταν τεντωμένα προς αυτήν,
σα να την αγκάλιαζαν ακόμη.
Πέρασαν χρόνια πολλά και η καημένη μάνα,
κάθε φορά που πέρναγαν στρατιώτες από το χωριό τους,
τους κοίταζε με αγωνία έναν-έναν στα βλοσυρά τους μάτια
προσπαθώντας μάταια να αναγνωρίσει
τα μάτια του μονάκριβου παιδιού της,
που της κλέψανε οι κατακτητές
για να τον κάνουνε δικό τους.

26. Η μεγάλη καταστροφή που περιμέναμε

Οι επιστήμονες βρήκανε με ακρίβεια μεγάλη
πως σ' ένα χρόνο ένας κομήτης θα χτύπαγε τη γη
κι όλη η ζωή πάνω σ' αυτήν αμέσως θα χανόταν.
Οι άνθρωποι όταν το 'μαθαν ταραχτήκαν πολύ,
μα γρήγορα το χώνεψαν και τότε οργανώθηκαν
τον χρόνο που τους έμενε καλύτερα να ζήσουν,
και ό,τι χαρές δεν έζησαν τώρα να απολαύσουν.
Τους πολέμους σταμάτησαν και όλες τις ταραχές,
οι φυλακισμένοι βγήκανε από τις φυλακές.
Προμήθειες υπολόγισαν να έχουν για ένα χρόνο
και την περίσσια μοίρασαν σε φίλους και γνωστούς.
Χρήματα που συσσωρεύαν άρχισαν να ξοδεύουν
κι οι πλούσιοι μοίρασαν πολλά και στους φτωχούς.
Απ' τις δουλειές γινόντουσαν μόνο οι απαραίτητες
που χρειάζονταν τον χρόνο αυτό για να συντηρηθούν.
Περίορισαν παραγωγή πολλές βιομηχανίες
αφού τα αποθέματα ήσαν πια αρκετά,
κι έτσι ξεκαθάρισε η ατμόσφαιρα λιγάκι
και οι γεννήσεις έπαυσαν αφού δεν είχαν νόημα.
Και ο κόσμος όλος φρόντιζε ωραία να περνάει
και τους ανθρώπους γύρω του άρχισε ν' αγαπάει,
που σύντομα θα έχανε μαζί μ' αυτόν τον ίδιο.
Καθώς η μέρα έφτανε υπήρχε αγωνία
οι άνθρωποι γίναν ευσεβείς κι άρχισαν προσευχές,
αφού σε άλλη διάσταση επρόκειτο να πάνε
όπου θα πέρναγες καλά ενάρετος αν ήσουν.
Αλλά ο κομήτης άλλαξε στο τέλος διαδρομή
και μοναχά παλίρροιες προκάλεσε περνώντας
κι έτσι ο κόσμος σώθηκε απ' την καταστροφή.
Μα ο κόσμος όταν το 'μαθε είχε αμηχανία
δεν ήξερε αν να χαρεί έπρεπε ή να λυπηθεί
που αυτήν τη μίζερη ζωή θα 'χε να συνεχίσει.
Όμως σπουδαίο μάθημα πήρε απ' τον κομήτη
πως την ζωή πάνω στη γη μπορούσε να βελτιώσει
και πως απ' τη μίζερια του μπορούσε να γλιτώσει.

27. Το χελιδόني της ψυχής μας

Το πουλί κελάηδησε λυπητερά.
είπε δυο λέξεις πάνω στα κλαδιά,
μετά πέταξε ψηλά στα σύννεφα.
Ήταν χελιδόνη, ήταν χελιδόνη, είπε το δένδρο.
Το φθινόπωρο έφτασε ξαφνικά τα φύλλα όμως δεν έπεσαν.
Το κελάηδισμα του ακούγεται ακόμη.
Θα ξανάρθω, λέει, θα ξανάρθω.
Ο χειμώνας έφτασε, το χιόνι έπεσε.
Όμως τα φύλλα έμειναν κολλημένα στο δένδρο που στάθηκε το χελιδόνη.
Το περιμένουν ώσπου να γυρίσει. Όμως θα γυρίσει ; Ποιος ξέρει!

28. Σπάζοντας τα δεσμά της ρουτίνας

Πως θα 'θελα ο μαύρος καβαλάρης
που τ' όνομά του θα 'τανε ο πόθος,
να έρθει ένα βράδυ να με αρπάξει,
από την πόλη της συνήθειας να με βγάλει
και σκλάβο του μαζί του να με σύρει.
Στη μακρινή σπηλιά του να με πάει και άγρια εκεί να με βιάσει.
Να νιώσω τη θερμή του την ανάσα,
τα στιβαρά του χέρια να με πνίγουν,
κι όσο αυτός επάνω μου ξεσπάει
τόσο εγώ κάτω απ' τον πόθο του να λιώνω.
Κι όλα όσα η συμβατική αξιοπρέπεια μου
κι η «καθώς πρέπει» από μικρή εκπαίδευσή μου
δε θ' άφηνε ποτέ μου να σκεφτώ να κάνω,
τώρα κάτω απ' τη δική του ορμή και λύσσα θα τα ζήσω.
Και δικαιολογία θα 'χω, ότι όσο κι αν προσπαθούσα,
στη δύναμη του δεν θα μπορούσα ν' αντισταθώ.
Κι αν για όλα αυτά που ο πόθος μου φουντώνει,
μεγάλο τίμημα θα πρέπει να πληρώσω,
ας έρθει τότε κι ο άλλος καβαλάρης,
που τ' όνομα του θα 'τανε ο χάρος,
να με αρπάξει κι αυτός και να με πάρει,
από την χώρα της συνήθειας να με βγάλει
και απ' την ρουτίνα μου για πάντα να γλιτώσω,
έστω κι αν πρόκειται στο τέλος να χαθώ.

29. Μεταφυσικές αναδρομές

Μεγάλος κρύσταλλος ήμουν χρώματος ροζ
σε μακρινό πλανήτη στον αστερισμό του Ωρίωνα.
Και ακούραστα κάθε στιγμή τις ακτίνες κατηύθυνα
που ο Σείριος επάνω μου έριχνε όλη την μέρα,
μαζί με τα αδέρφια μου, τους άλλους χρωματιστούς κρυστάλλους.
Και με τη συλλογική συνειδητότητα μας, όλοι μαζί
τη δουλειά μας αδιάκοπα και με όρεξη εκτελούσαμε
και πολλή σπουδαία και χρήσιμη τη θεωρούσαμε,
όσο μονότονη κι αν στους εκεί ανθρώπους φαινόταν,
μέσα στους αιώνες και τις χιλιετηρίδες που περνούσαν.
Και όταν οι άλλες ακτίνες κάθετα τις δικές μου συναντούσαν,
τότε καινούρια υλικά μόρια δημιουργούσαν,
και έτσι η ενέργεια σε ύλη λίγο-λίγο μετατρέπονταν
και νέοι κρύσταλλοι από αυτήν με τον καιρό γεννιόνταν,
και το αέναο δημιουργικό τους έργο συνεχίζονταν.
Όσπου ένα χέρι από κει με τράβηξε και ιέρεια με έκανε στη γη, στη Σαμοθράκη.
Αλλά εκεί, ω συμφορά μου, ο μοχθηρός αρχιερέας
στον τάφο ζωντανή με έθαψε, γιατί στις λάγνες του ορέξεις δε θέλησα να ενδώσω.
Από τότε στη Σαμοθράκη δεν τολμάω να ξαναπάω.
Τώρα όμως η ψυχή μου στο μακρινό πλανήτη μου επέστρεψε
και εκεί άυλη απ' τις ραδιενεργές ακτίνες λούζεται,
που οι κρύσταλλοι τα αδέρφια μου αδιάκοπα κατευθύνουν
κι ήρεμη και γαλήνια πάντα εκεί πλανιέται.

30. Η επανάσταση των λέξεων

Με υπομονή ξεκίνησε να αντιγράφει στις λευκές σελίδες παλαιά συγγράμματα ο σοφός μοναχός του μεσαιώνα, διορθώνοντας ό,τι δεν του άρεσε και παραλείποντας ό,τι τον σόκαρε, ενώ το φως του λυχναριού που τρεμόσβηγε τον κοίμισε στην πολυθρόνα του. Ξαφνικά δυνατός άνεμος που μπήκε απ' την καμινάδα άρχισε να ξεφυλλίζει τα βιβλία που ο μοναχός είχε να αντιγράψει, αποσπώντας με ορμή όλες τις λέξεις τους, που σ' ένα τρελό χορό άρχισαν να στροβιλίζονται στη μεγάλη αίθουσα του μοναστηριού. Και όταν ο χορός κόπασε, οι λέξεις πήγαν και γέμισαν τις λευκές σελίδες του βιβλίου του μοναχού μέχρι την τελευταία. Ενώ όσες περίσσεψαν πήγαν και έλιωσαν στο λάδι του λυχναριού, δημιουργώντας στον πάτο του μια μεγάλη μαύρη κηλίδα μελάνης, εκτός από λίγες, τις πιο επικίνδυνες, που πήγαν και κρύφτηκαν στην μαλακή αγκαλιά του στυπόχαρτου και περίμεναν. Κι όταν ο άνεμος σταμάτησε, το αρμόνιο της αίθουσας άρχισε να παίζει και ο μοναχός ξύπνησε και άρχισε με έκπληξη να διαβάζει το βιβλίο. Και όσο διάβαζε τόσο η έκπληξη του μεγάλωνε καθώς φωτιζόταν κι άλλο τόσο μεγάλωνε και η φλόγα του λυχναριού που ξεπέρασε την αίθουσα κι έφτασε ως τον ουρανό, φωτίζοντας την οικουμένη και αφήνοντας όλο τον κόσμο εκστατικό. Κι όταν ο μοναχός τελείωσε το διάβασμα έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Τότε οι λέξεις που καιροφυλακτούσαν στο στυπόχαρτο, βγήκαν και μπήκαν στο στόμα του και τον φίμωσαν. Και τότε το αρμόνιο σταμάτησε και η φλόγα του λυχναριού έσβησε και όλο το μοναστήρι βυθίστηκε στη σιωπή και το σκοτάδι, ενώ ο μοναχός έμεινε ακίνητος με τα απλανή του μάτια να ατενίζουν έκπληκτα το μέλλον, και οι μόνες λέξεις που μπορούσε να αρθρώσει ήσαν αυτές του στυπόχαρτου.

31. Έγκλημα εν βρασμώ ψυχής

Πετάγεται ορθός ο γέρος σαν ελατήριο, φοβερά εκνευρισμένος. Βλάκες, ηλίθιοι, απατεώνες, κλέφτες, εγκληματίες, προδότες, πουλημένοι φωνάζει σφίγγοντας τη γροθιά του και μετά ξαλαφρωμένος κάθεται για λίγο στην πολυθρόνα του. Σε λίγο όμως ξανασηκώνεται ακόμη πιο θυμωμένος, και το ίδιο υβρεολόγιο επαναλαμβάνει και μάλιστα επαυξημένο και ξανακάθεται και αυτό επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά. Όσπου στο τέλος αγανακτισμένος σηκώνει τη μαγκούρα του και την τηλεόραση και το ραδιόφωνο του σπάει, τις εφημερίδες του στο τζάκι της πετάει και τις καίει και τη γραμμή του τηλεφώνου κόβει. Έτσι μόνος του και απομονωμένος μέσα στο σπίτι του βράζοντας στο ζουμί του, φαντάζεται να' ναι ο χάροντας καβάλα στ' άλογό του και με το φοβερό δρεπάνι του τους ανθρώπους να θερίζει, όλους όσους τον ενοχλούν και όσους για όλα φταίνε. Και αφού στην φαντασία του το μακάβριο έργο του ολοκληρώνει εξουθενωμένος και βαρύς στην πολυθρόνα πέφτει κι αποκοιμείται, μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησης στα χείλη ότι το καθήκον του εκτέλεσε και την τάξη και δικαιοσύνη στον ταλαιπωρημένο πλανήτη αποκατέστησε.

32. Τολμηρές υποθέσεις – τρελές θεωρίες

Το μεγάλο ουράνιο σώμα πέρασε φλεγόμενο την ατμόσφαιρα,
χτύπησε το έδαφος με ορμή και άνοιξε σαν γαρύφαλλο.
Οι δυνατές βροχές που ακολούθησαν γέμισαν το μεγάλο λάκκο που άνοιξε
και σιγά-σιγά σε μια μικρή λιμνούλα τον μετέτρεψαν.
Τα χρόνια περνούσαν και το νερό της λίμνης σιγά-σιγά πρασίνιζε
και αυτή η πρασινάδα βγήκε στις όχθες της και άρχισε να επεκτείνεται
ώσπου κάλυψε ολόκληρο τον ξερό πλανήτη. Οι χιλιετίες διαδέχονταν η μια
την άλλη και σιγά-σιγά τα νερά της λίμνης καθάρισαν και μέσα τους
διαφανή πλάσματα άρχισαν να κινούνται που λίγο-λίγο άλλαζαν μορφή
και τέλος βγήκαν από τη λίμνη και άρχισαν να σέρνονται
και μετά να περπατούν, κι ύστερα να τρέχουν και να πετούν
ώσπου γέμισαν και αυτά με ζωή όλες τις ηπείρους του πλανήτη.
Και τότε ένα καινούριο ουράνιο σώμα την ατμόσφαιρα πέρασε
και μόλις προσγειώθηκε στην πλούσια πλέον γη
από τα σπλάχνα του βγήκαν άνθρωποι που το τοπίο θαύμασαν
και στον παράδεισο αυτό αποφάσισαν να μείνουν.
Όμως σε λίγο μια τρομερή καταστροφή έγινε στον πλανήτη
όταν πελώριος κομήτης κτύπησε τη γη μας
κι όσοι απ' τους ανθρώπους που 'χαν έρθει επέζησαν,
γυμνοί και απροστάτευτοι ξεκίνησαν αγώνα,
απ' την αρχή σιγά-σιγά τη γνώση κατακτώντας
και τη ζωή τους μέσ' στους αιώνες συνέχεια βελτιώνοντας.
Αυτό το όνειρο είδα χθες βράδυ και αποφάσισα να το διηγηθώ
μήπως τελικά εντελώς φανταστικό δεν είναι
και μερικές μεγάλες αλήθειες μέσα του κρύβει.

33. Η δοκιμασία του θανάτου

Μαθητευόμενος ιερέας στην Αίγυπτο υπήρξα
οκτώ χιλιάδες χρόνια προτού ο Χριστός να γεννηθεί,
και τη δοκιμασία του θανάτου έπρεπε να περάσω
αν ήθελα κανονικός ιερέας να χειροτονηθώ.
Έτσι με επισημότητα μεγάλη οι ιερείς
στη μεγάλη αίθουσα με συνόδευσαν της πυραμίδας,
που ο μεγάλος έλληνας ο Μέμνων είχε φτιάξει,
και που χιλιάδες χρόνια αργότερα, του Χέοπος την ονόμασαν.
Εκεί στον μαρμάρινο τάφο με ξάπλωσαν χωρίς φαγί και με λίγο νερό
για τριάντα μέρες, ώστε με την ιδέα του θανάτου να εξοικειωθώ
και από τις ανθρώπινες ανάγκες μου να απελευθερωθώ,
και εξάρτηση από τα υλικά αγαθά πια να μην έχω,
αλλά σαν ιερέας στο πνεύμα και στην ψυχή να μπορώ να αφοσιωθώ.
Οι τριάντα μέρες γρήγορα πέρασαν καθώς η διάχυτη ενέργεια στον χώρο
με χόρταινε και έτσι δεν πείνασα και πολύ λίγο δίψασα.
Και όταν με επιτυχία τη δοκιμασία του θανάτου ολοκλήρωσα,
όλος ο λαός με υποδέχθηκε και με τίμησε πολύ
και άξιο ιερέα με έστεψε ο αρχιερέας σε μεγάλη τελετή.
Έτσι θα μπορώ τώρα κι εγώ με τους θεούς να συνομιλώ
και τα θελήματά τους στους ανθρώπους να μεταφέρω.

34. Το φίλτρο που δεν το μοιράστηκα

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του πόνου κοιτούσα τον γκρίζο ορίζοντα και προσευχόμουν να βρω τη λύτρωση έστω και στο θάνατο.
Ξαφνικά η εξώπορτα άνοιξε και ένας καλοντυμένος κύριος μπήκε, άφησε ένα μπουκάλι κρασί στο τραπέζι μου και έφυγε αμίλητος.
Σηκώθηκα και χωρίς να το πολυσκεφτώ άρχισα να πίνω και δεν σταμάτησα παρά μόνο όταν το μπουκάλι άδειασε.
Προς μεγάλη μου χαρά, οι πόνοι μου υποχώρησαν και έπαψαν, ενώ μια ακατανίκητη δύναμη με έκανε να χορεύω συνέχεια, ώσπου αποκαμωμένος έπεσα στο κρεβάτι μου και κοιμήθηκα.
Το πρωί είδα στο τραπέζι μου το μπουκάλι πάλι γεμάτο.
Δεν ήταν λοιπόν όνειρο, σκέφτηκα, σηκώθηκα και ξαναήπια.
Αυτή τη φορά μια έντονη ενέργεια με πλημμύρισε και δούλευα ασταμάτητα ώσπου να τελειώσω τις δουλειές που είχα στο διαμέρισμα μου λόγω της αρρώστιας μου παραμελήσει.
Τότε το κουδούνι κτύπησε και ήρθε ο γείτονας να με δει, και βλέποντας το μπουκάλι που είχε ξαναγεμίσει μου ζήτησε να πιει.
Του είπα πως ήταν φάρμακο και δεν μπορούσα να του δώσω.
Αυτός επέμενε και αναγκάστηκα να τον διώξω σπρώχνοντας, παρ' όλο που ήταν φίλος και με είχε στην αρρώστια μου βοηθήσει.
Σε λίγο όμως η πόρτα ξανάνοιξε και μπήκε ο καλοντυμένος κύριος πήρε το μπουκάλι και μπήκε βιαστικά στο ασανσέρ.
Τον ακολούθησα κατεβαίνοντας τρέχοντας στις σκάλες και τον είδα να μπαίνει στο διπλανό πάρκο.
Έτρεξα ξωπίσω του φωνάζοντας και τον έψαχνα ως το βράδυ.
Αποκαμωμένος γύρισα και κοιμήθηκα ελπίζοντας σε κάτι.
Δυστυχώς το πρωί που ξύπνησα δεν υπήρχε μπουκάλι και το χειρότερο απ' όλα, οι πόνοι μου είχαν ξαναρχίσει.

35. Ο ταξιδιώτης στο δασός της ζωής

Ο γυμνός ταξιδιώτης μόλις μπήκε στο μαγεμένο δασός σταμάτησε.
Η ομορφιά του τον θάμπωσε και έμεινε άφωνος να κοιτάει.
Ο ήλιος μόλις είχε ανατείλει και όπου οι ακτίνες έπεφταν έδιναν ζωή.
Τα πουλιά άρχισαν να κελαηδούν και να τιτιβίζουν στη διαπασών γύρω του, σαν κάτι να ζητούσαν ή να φοβούνταν και τον κούφαιναν.
Ο θόρυβος ξύπνησε το πελώριο μαύρο πουλί που κοιμόταν.
Αυτό σιγά-σιγά ανυψώθηκε και οι φτερούγες του έκρυσαν τον ήλιο.
Τότε όλα στο δασός πάγωσαν και τα πουλιά σιώπησαν, κι ο ταξιδιώτης ξάπλωσε στο έδαφος ακίνητος, παγωμένος.
Τότε το μαύρο πουλί τον σήκωσε με τα γαμψά του νύχια και τον πέταξε στη διπλανή λιμνούλα σαν ανεπιθύμητο σκουπίδι.
Και τότε ο ήλιος ξαναφάνηκε και τα πουλιά ξανακελάηδησαν γλυκά και η ζωή στο μαγεμένο δασός συνεχίστηκε αμέριμνη.
Τότε τα νερά της λίμνης ξεπάγωσαν το παγωμένο σώμα κι ο ταξιδιώτης κολυμπώντας έφτασε στην όχθη, και έτρεξε να απομακρυνθεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε και ποτέ δεν ξαναγύρισε στο μαγεμένο δασός, που τόσο λαχταρούσε μα όπου ήταν ανεπιθύμητος.

36. Η μελωδική όαση της ελπίδας

Να ξαποστάσει στάθηκε στην έρημο ο κουρασμένος βιολιστής
και το βιολί του άρχισε να παίζει, τη δίψα του να ξεγελάσει.
Και τότε μπρος στα μάτια του μια όαση ξεπρόβαλε
με ζώα και φυτά και ανθρώπους και λιμνούλα,
που όλα τους λικνίζονταν και αρμονικά χόρευαν
στις νότες τις ουράνιας μουσικής που έβγαζε το βιολί του.
Και κυματάκια που έπαιρναν περιέργες μορφές
και αυτά στη λίμνη χόρευαν και λάμπανε στον ήλιο,
παίρνοντας χρώματα πολλά απ' τα ουράνια τόξα
που διαμορφώνονταν μαζί μες τις δροσοσταλίδες.
Μα και λουλούδια και φυτά πολύχρωμα ανθούσαν
και γέμιζαν με ευωδιές μεθυστικές τη φύση,
μα και πουλιά μες στα κλαδιά κι εκείνα κελαηδούσαν
κι οι άνθρωποι συνόδευαν τις θείες μουσικές,
που του βιολιού του οι χορδές μελωδικά σκορπούσαν
ενώ χαμόγελα χαράς στα χείλη τους ανθούσαν.
Μα ξάφνου από την κούραση και τη μεγάλη δίψα
ο βιολιστής σταμάτησε το όργανο να παίζει
και τότε όλα πάγωσαν και ο χρόνος εσταμάτησε.
Έγιναν όλα ασπρόμαυρα σαν σ' άχρωμη ταινία
και των ανθρώπων οι ματιές ανέκφραστες και απλανείς
κοιτούσανε στο άπειρο αδιάφορα χαμένες.
Και όλη η εικόνα χάνεται, ξεθώριασε και σβήνει
και πάλι σκέτη έρημο ξωπίσω της αφήνει
και μόνο η ανάμνηση στο βιολιστή θα μένει,
σα μια ελπίδα που 'ναι πια στην έρημο θαμμένη.

37. Ο αιώνιος πολεμιστής των φόβων μας

Το εχθρικό βέλος καρφώθηκε στο γυμνό στήθος
του τελευταίου πολεμιστή και τον ξάπλωσε στο έδαφος.
Το αίμα που έτρεξε πότισε το διπλανό θάμνο.
Τότε ο θάμνος ξαφνικά μεγάλωσε και έγινε ένα πελώριο δένδρο
με μεγάλα αρπαχτικά λουλούδια που τα έντομα τραβούσαν.
Οι μέλισσες που τα επισκέφτηκαν εκεί αιχμαλωτίστηκαν
και όταν αυτά ξανάνοιξαν τα μεγάλα πέταλά τους,
βγήκαν από μέσα τους πουλιά μεγάλα και κακάσχημα
που, πάνω από τους εχθρούς πετώντας, τα αυγά τους έριχναν.
Και αυτά όταν στο έδαφος πέφτανε και σπάζοντας, φωτιές ανάβανε,
ώσπου τους εχθρούς και τις καλύβες τους να κάψουν ως τον τελευταίο.
Τότε ο πληγωμένος πολεμιστής σηκώθηκε,
το βέλος έβγαλε και το 'σπασε μαζί με τα δικά του βέλη,
κι έτσι γυμνός στον ουρανό υψώθηκε και να πετάει άρχισε,
καινούριο τόπο ψάχνοντας να βρει κι εκεί να κατοικήσει.
Όμως ο αετός που ζήλεψε αυτό το πέταγμα του
παίρνει από πίσω τον πολεμιστή κρυφά και τον τυφλώνει.
Και έτσι αυτός αιώνια στους ουραμούς πλανιέται,
χωρίς ποτέ πια να μπορεί να δει το που πηγαίνει.

38. Τα φαντάσματα του μυαλού μας

Σε πύργο πελώριο, παλαιό, που ο χρόνος έχει λησμονήσει,
πολλές γενιές γεννήθηκαν, μεγάλωσαν και χάθηκαν.
Χάθηκαν έτσι ξαφνικά χωρίς καμία εξήγηση
και οι ψυχές τους που ήταν με τον πύργο στενά συνδεδεμένες,
φαντάσματα παρέμειναν δια μέσου των αιώνων.
Κάθε γενιά και σε μια πτέρυγα του πύργου κατοικούσε
και πίστευε ότι ακόμα ζει όπως παλαιά όταν ζούσε,
και όταν τις άλλες γενεές στον πύργο συναντούσε
τις έβλεπε σαν φαντάσματα και έτσι τις αγνοούσε.
Όσπου μια μέρα έφτασαν οι νέοι ιδιοκτήτες.
Στον πύργο εγκαταστάθηκαν, τον φώτισαν, τον άλλαξαν.
Και τότε όλες οι γενιές να καταλάβουν μπόρεσαν
ότι αυτοί ήσαν τα φαντάσματα κι οι μόνοι ζωντανοί,
ήσαν οι νέοι κάτοικοι που την ζωή τους άλλαξαν.
Γι' αυτό λοιπόν συμφώνησαν τους ζωντανούς να διώξουν,
να τους τρομάξουν κι αν μπορούν και να τους εξοντώσουν,
ώστε κι αυτοί φαντάσματα κάποια στιγμή να γίνουν
και πτέρυγα του πύργου αυτού να βρουν να κατοικήσουν.
Όμως οι ζωντανοί φαντάσματα δε βλέπουν, δεν ακούνε,
και έτσι ανενόχλητοι συνέχισαν στον πύργο τους να ζούνε.
Και τότε τα φαντάσματα βάλαν μεγάλα μέσα
που να 'χουν αποτέλεσμα άμεσο τραγικό
και βρήκανε τεχνάσματα που δε θα φανταστείτε
κι αν τέλος το επέτυχαν, περιμένετε να δείτε.

39. Οι νεράιδες και η άνοιξη

Ανάλαφρα προσγειώθηκε η μικρή νεράιδα στην κατάφυτη πλαγιά.
Μάζεψε δυο χούφτες παπαρούνες και φύσηξε στις ανοιχτές της παλάμες.
Τότε αυτές πήραν ζωή κι άρχισαν να πετούν σαν πεταλούδες
και σιγά-σιγά κι οι άλλες παπαρούνες ακολούθησαν τις πρώτες
πετώντας σε σχηματισμούς σα σμήνη μικρών πουλιών.
Μετά η νεράιδα μάζεψε δυο χούφτες μαργαρίτες και τις φύσηξε,
κι αυτές πήραν ζωή κι έγιναν μέλισσες ,τζιτζίκια κι άλλα έντομα,
που με τους ήχους τους μελωδικά γέμισαν την ατμόσφαιρα.
Μετά η νεράιδα φύσηξε στις δροσοσταλίδες που είχαν καθίσει στα λουλούδια
και αυτές έγιναν μια λεπτή ομίχλη που λαμπύριζε στον ήλιο,
και γέμισε την ατμόσφαιρα ευωδιές απ' τους χυμούς των λουλουδιών.
Μετά απ' αυτήν την προετοιμασία η νεράιδα κάλεσε τις φίλες της
και όλες μαζί τραγούδησαν για να υποδεχθούν την άνοιξη
που έφτασε βασίλισσα στο άσπρο άρμα της που έσερναν οι πήγασοι.
Και τα πουλιά που βρέθηκαν εκεί συνόδεψαν κι εκείνα το τραγούδι
και τα τραγούδια κι οι χοροί κράτησαν ως τη δύση.
Και όταν το γλέντι τελείωσε και οι νεράιδες με την άνοιξη έφυγαν,
τότε οι πεταλούδες και τα άλλα έντομα ξανάγιναν λουλούδια.
Και όταν το φεγγάρι βγήκε τα έλουσε με ασημένια σκόνη
και χιλιάδες πυγολαμπίδες άρχισαν να πετούν και να αναβοσβήνουν
κάνοντας την πλαγιά να μοιάζει με χριστουγεννιάτικο δένδρο,
ως τα ημερώματα που όλα ξανάγιναν όπως πρώτα
και τίποτε δε μαρτυρούσε το γλέντι που έγινε για την υποδοχή της Άνοιξης.

40. Οι Φαραώ και οι ιερείς τους

Δεν γνώρισα μικρός γονείς, μ' ανέθρεψαν οι ιερείς.
Γνώσεις μου έδωσαν πολλές, με πρόσεχαν και με τιμούσαν,
μα υπήρχε κάποιο μυστικό που όλοι μου το έκρυβαν.
Μια μέρα όμως ξαφνικά με πήραν στο παλάτι,
που 'χε πεθάνει ο Φαραώ και μόνο τότε έμαθα πως ήμουν κι εγώ παιδί του.
Ο νέος τότε Φαραώ για λίγο βασίλεψε κι ύστερα πέθανε κι αυτός,
και τότε όλοι οι ιερείς εμένα κάναν Φαραώ και εξουσία μου 'δωσαν.
Γρήγορα όμως κατάλαβα πως ήμουν πιόνι τους
και κάνανε ό,τι θέλανε αυτοί και μένα δε λογάριζαν.
Κάποια στιγμή που θέλησα κι εγώ να αντιδράσω
μου είπανε το μυστικό που παρά πολύ με τάραξε.
Ότι παιδιά του Φαραώ παίρνανε να αναθρέψουνε
κι αν κάποιος που βασίλευε δεν ήτανε του γούστου τους,
τότε τον δηλητηρίαζαν και βάζανε τον αδελφό του,
που χωριστά ανέτρεφαν και είχανε δικό τους.
Έτσι, αν ν' αντιδράσω επέμενα, θάνατος με περίμενε
και κάποιος άλλος αδελφός, που δεν είχα γνωρίσει, τη θέση μου θα έπαιρνε.
Γι' αυτό και συμμορφώθηκα μα χρόνια τώρα σκέπτομαι,
σαν κάποτε ο θάνατος θα μ' έχει πλησιάσει,
όλους μαζί τους ιερείς να τους δηλητηριάσω
και εις τον τάφο μου μαζί κι εκείνους να τους πάρω.
Έτσι τη δυναστεία μου απ' αυτούς θα απαλλάξω
και όλοι μου οι απόγονοι ελεύθερα θα βασιλέψουν.

41. Η φυλακή της ψυχής

Κουρασμένος έφτασε ο ταξιδιώτης στην κοιμισμένη πολιτεία.
Το χιόνι είχε σκεπάσει τα πάντα κι οι δρόμοι ήσαν τελείως έρημοι.
Πίσω απ' τα θαμπά τζαμιά έβλεπε φως κεριών να τρεμοσβήνει
κι αν τα τζαμιά καθάριζε, έβλεπε ανθρώπους ξαπλωμένους ακίνητους.
Κτύπησε πολλές πόρτες αλλά κανείς δεν του άνοιξε.
Το κρύο και η πείνα τον είχαν καταβάλει και ξάπλωσε σ' ένα παγκάκι.
Σε λίγο ξημέρωσε αλλά καμία κίνηση, κανείς ήχος στην πόλη.
Τα τζάκια σβηστά, σκυλιά ή πουλιά άφαντα, εκκλησία ανύπαρκτη.
Ήλιος δε βγήκε μα ούτε και άνεμος τάραξε την απόλυτη ηρεμία.
Σηκώθηκε απογοητευμένος να φύγει για άλλη πόλη,
μα όποιο δρόμο και αν έπαιρνε, πάλι στο ίδιο σημείο τον έβγαζε,
σαν όλη η πόλη να ήταν ένας πελώριος λαβύρινθος.
Απελπισμένος παραβίασε μια πόρτα και μπήκε μέσα.
Οι άνθρωποι παρέμεναν ακίνητοι, παγωμένοι, σα σε χειμέρια νάρκη.
Όσες προσπάθειες κι αν έκανε να τους ξυπνήσει δεν απέδωσαν.
Προμήθειες δεν υπήρχαν, ούτε και έπιπλα κι ολόκληρο το σπίτι ήταν
ένας ενιαίος χώρος σαν ένας πελώριος ομαδικός τάφος.
Τότε αποκαμωμένος ξάπλωσε και αυτός κι αποκοιμήθηκε, περιμένοντας
την άνοιξη, ενώ η πόρτα που είχε ανοίξει έκλεισε μόνη της
και ένα κερί συνέχισε να τρεμοσβήνει χωρίς να λιώνει.
Έτσι η πόλη ξαναβρήκε την απόλυτη ηρεμία και γαληνή
που είχε τάραξε για λίγο ο κουρασμένος ταξιδιώτης.
Περιμένει άραγε κι αυτή την άνοιξη για να ξυπνήσει
και άραγε η άνοιξη θα 'ρθει, και ποτέ; ποιος ξέρει!

42. Ο ιδανικός κόσμος του 4000 μ.χ.

Μετά από πειράματα και χίλιες δυο προσπάθειες
το μαγικό παράθυρο κατάφερα να φτιάξω
που μέσα απ' εκείνο έβλεπες τι γίνεται στο μέλλον.
Έτσι στο τέσσερις χιλιάδες ταξίδεψα και θαύμασα.
Είδα εκεί οι άνθρωποι αρμονικά να ζούνε
σε σπίτια μαρμάρινα λευκά με αγάλματα και κήπους,
ποτέ να μην τσακώνονται κι ο ένας τον άλλο ν' αγαπά
και να έχουν όλα τα αγαθά που η ψυχή τους θέλει.
Δυο χρόνια μόνο εργάζονται, μέχρι τα είκοσί τους,
και το διάστημα αυτό αρκεί για να καλύψει
παραγωγή των αγαθών σε αυτόματα εργοστάσια
που οι άνθρωποι χρειάζονται σ' όλες τις ηλικίες.
Παράλληλα καλύπτουνε και τις υπηρεσίες
που όλος ο κόσμος χρειάζεται αρμονικά να ζήσει.
Και τον υπόλοιπο καιρό που ζουν αφιερώνουν
στις τέχνες και στα γράμματα και στον πολιτισμό,
και άλλοι εις την έρευνα και την τεχνολογία.
Μα και πολλοί τον χρόνο τους ευγενικά προσφέρουν
σε υπηρεσίες για ανθρώπους με ειδικές ανάγκες.
Η μουσική και η ποίηση κυριαρχούν παντού
και εκδηλώσεις γίνονται που την ψυχή ευφραίνουν.
Το σύστημα εκπαίδευσης τη βία αποκλείει
και φυλακές δεν χρειάζονται ούτε και δικαστήρια.
Ο έλεγχος των γεννήσεων έχει γίνει συνήθεια
ώστε της γης ο πληθυσμός ίδιος να παραμένει,
κι όλα της γης τα αγαθά δίκαια να μοιράζονται.
Τόσο πολύ μου άρεσε το θέαμα αυτό
που από το παράθυρο στιγμή δεν ξεκολλάω
και όλο και παρακαλώ αν ήταν δυνατόν
μέσα από το παράθυρο επιτέλους να περάσω,
και μες στον κόσμο εκείνο το μελλοντικό
κι εγώ να πάω και εκεί ευτυχισμένος να γεράσω.

43. Οι σκυλογατοκαυγάδες μας

Η γάτα έβγαλε το κεφάλι της από τον σκουπιδοτενεκέ και κοίταξε έξω.
Όλα φαινόταν ήσυχα και ο θανάσιμος κίνδυνος είχε περάσει.
Ο άγριος σκύλος είχε απομακρυνθεί κυνηγώντας μια φίλη της
ενώ οι λοιπές της παρέας βγήκαν από τις κρυψώνες τους και την πλησίασαν.
Αυτή τρέμοντας ακόμη, τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί
και όλες μαζί εγκατέλειψαν την τροφή τους στα σκουπίδια
και ανέβηκαν στα κεραμίδια όπου αισθάνονταν ασφαλείς.
Εκεί άρχισαν την κουβέντα που εξελίχθηκε σε καβγά,
γιατί οι γάτοι ήταν επιθετικοί αλλά οι γάτες ανόρεχτες,
αγωνιώντας για την τύχη της φίλης τους που κυνηγούσε ο σκύλος.
Ο γείτονας που ξύπνησε νευριασμένος άρχισε να τους πετάει πέτρες,
μια μάλιστα βρήκε την Κλάρα στο πόδι κι αυτή ούρλιαξε απ' τον πόνο.
Τότε γάτοι και γάτες έφυγαν και πήγαν στις κρυψώνες τους
και πάλι ησυχία βασίλεψε στη φτωχογειτονιά ως το πρωί.

44. Ο κύκλος της ζωής του φοίνικα

Στο μαύρο δασός μόνος μου χωρίς σανδάλια περπατώ.
Το πέτρινο τσεκούρι μου ανοίγει μονοπάτι
και το καμένο δέρμα μου ματώνει και πονεί.
ενώ στη γη ολόγυρα και πίσω απ' τις συστάδες
κρυμμένοι κίνδυνοι μπορεί να με κατασπαράξουν.
Όμως εγώ ασταμάτητα το δρόμο μου τραβώ
για να βρω ένα ξέφωτο λίγο να ξαποστάσω.
Μα η νύχτα έρχεται βαριά και απλώνει το σκοτάδι
και βιαστικά εις τα κλαδιά του δένδρου σκαρφαλώνω,
και τ' αγκαλιάζω δυνατά τα μάτια μου πριν κλείσω,
για να μην πέσω και τροφή των ζώων κατανήσω,
ώστε για λίγο τις δυνάμεις μου να βρω να συνεχίσω.
Το βράδυ μια δυνατή βροχή ευλογημένη
το δέρμα μου ξεπλένει και τους πόνους απαλύνει,
και τη φωτιά που τους συντρόφους μου έκαψε τη σβήνει.
Αφού λίγες δυνάμεις μόρεσα να πάρω,
το δρόμο για την παραλία με κόπο συνεχίζω
και την αυγή τη φτάνω πέφτοντας ξερός στην άμμο.
Το δείλι όταν τα μάτια μου άνοιξα επιτέλους
μια μελαψή ομορφιά βλέπω να με κοιτάζει.
Γλυκό χυμό από φοίνικα μου δίνει για να πιω
λίγο καβούρι που έψησε την πείνα να κοπάσω.
Είχε κι αυτή λοιπόν σωθεί απ' την καταστροφή
γιατί κι αυτή στη θάλασσα είχε από χθες κατέβει.
Έτσι και πάλι τη ζωή θ' αρχίσουμε μαζί
αφού κι αυτή τους έχασε όλους της τους συντρόφους,
ώστε το ρημαγμένο μας μικρό αυτό νησί
που στον ωκεανό μακριά είναι απομονωμένο,
νέα ζωή σιγά-σιγά από μας να ξαναγεννηθεί
και παιδικές γλυκές φωνές τον τόπο να γεμίσουν.

45. Η τηλεόραση των πόθων μας

Μπαίνω μέσα στη τηλεόραση με αγωνία
την άτυχη νέα να προειδοποιήσω και να σώσω
από την ενέδρα που οι κακοί της είχαν στήσει.
Μα αυτή να με ακούσει δεν θέλει και συνεχίζει
πιστά το σενάριο και τον σκηνοθέτη ακολουθώντας.
Κι όταν οι κακοί την βιάζουν και φεύγουν,
εγώ στην αγκαλιά μου την παίρνω να την παρηγορήσω
και μέσα στην τηλεόραση μαζί της για πάντα θε να μείνω,
ενώ πίσω στην πραγματική ζωή δε θέλω πια να γυρίσω.
Έτσι με τη γυναίκα των ονείρων μου επί τέλους
σε έναν κόσμο ψεύτικο μαζί της θα μπορέσω να ζήσω.

46. Ευσεβείς πόθοι που ναυαγούν

Παραμονή πρωτοχρονιάς και η μεγαλούπολη έσφυζε από κίνηση.
Όλοι τρέχαμε κάτι να προλάβουμε που δε μας περίμενε.
Τότε ξαφνικά μια αστραπή έλαμψε και ο κεραυνός κτύπησε την πόλη.
Ο χρόνος τότε σταμάτησε και όλα και όλοι πάγωσαν ακίνητοι.
Μόνο εγώ εξακολουθούσα να κινούμαι και να κάνω ό,τι ήθελα.
Μπήκα σε μαγαζιά και πήρα ό,τι πολύτιμο είχα επιθυμήσει
και δεν είχα την οικονομική δυνατότητα να αποκτήσω,
και θαύμασα από κοντά τις ωραίες πωλήτριες
που κοίταζαν ακίνητες με βλέμμα απλανές και παγωμένο.
Δοκίμασα τα καλύτερα γλυκά και μεζέδες στα εστιατόρια.
Μπήκα στην τράπεζα και γέμισα τις τσέπες μου χαρτονομίσματα.
Και ενώ ευτυχισμένος περπατούσα, ένας δεύτερος κεραυνός κτύπησε την πόλη
και τότε όλα συνέχισαν τον ρυθμό τους απ' εκεί που είχαν σταματήσει
και μόνο εγώ έμεινα ακίνητος σαν άγαλμα να βλέπω και να σκέπτομαι
χωρίς όμως να μπορώ να μιλήσω η να αντιδράσω.
Και το χειρότερο απ' όλα, για όλον τον κόσμο είχα γίνει άορατος
και μόνο ένα σκυλάκι με πλησίασε κουνώντας την ουρά του.
Και τότε σκέφτηκα πως θα 'ταν ίσως η μόνη μου παρέα και παρηγοριά
ποιος ξέρει για πόσες ώρες, μέρες, μήνες ή χρόνια.
Και τότε είδα να περνούν από μπροστά μου σαν σε ταινία,
ο Αϊ Βασίλης, νεράιδες, καλικάντζαροι και αλλά στοιχειά,
που ακούμε πως υπάρχουν μα που ποτέ δεν βλέπουμε.
Και αυτό ήταν ένα προνόμια που με υπερηφάνεια με γέμιζε
και για την απερισκεψία και ακινησία μου κάπως με παρηγορούσε.

47. Το βιβλίο της ζωής

Με βουλιμία διάβαζα το χοντρό βιβλίο μου.
Σαν διψασμένος ρουφούσα λέξεις, προτάσεις και νοήματα
και καταβρόχιζα τις σελίδες όλο και πιο γρήγορα.
Όσπου μετά την τελευταία, έφτασα σε μια λευκή σελίδα
όπου το βλέμμα μου ανικανοποίητο καρφώθηκε ζητώντας την συνέχεια.
Τότε σαν σε οθόνη ενός πολύ γρήγορου υπολογιστή
η σελίδα γέμισε γράμματα που με χαρά άρχισα να τα διαβάζω,
κι όσο πιο γρήγορα διάβαζα τόσο πιο γρήγορα έτρεχε ο υπολογιστής.
Και τότε με χαρά μου διαπίστωσα, σαν μ' ένα μαγικό ποντίκι,
όταν δεξιά κι αριστερά κουνούσα το βλέμμα μου,
νέα κείμενα παρουσιάζονταν κι έτσι μπορούσα να διαλέξω
τα θέματα που με εκπροσωπούσαν και με μαγνήτιζαν.
Κι αυτό συνεχίστηκε για ώρες πολλές σερφάροντας,
ως ότου τα γράμματα να αντικατασταθούν με άγνωστα σύμβολα,
που ακόμα κι αν δεν τα καταλάβαινα με ενδιαφέρον τα έβλεπα
και τις γνώσεις μου πλούτιζαν κατά ένα περίεργο τρόπο,
και με συναισθήματα με γέμιζαν πολλές φορές πρωτόγνωρα.
Και ενώ νόμιζα ότι πλέον το μυαλό μου είχε γεμίσει,
όλο καινούριοι χώροι ανοίγονταν για τα δεδομένα,
όπως ένα πολυώροφο γκαράζ που όταν γεμίζει ο ένας όροφος,,
βάζει τα αυτοκίνητα στον επόμενο και ούτω καθ' εξής.
Και αυτό για ώρες συνεχίστηκε ώσπου εξουθενωμένος
τα μάτια μου να κλείσω και πάνω στη λευκή σελίδα να αποκοιμηθώ.

48. ένας πολύτιμος φίλος

Ο δυνατός θόρυβος της τηλεόρασης με ξύπνησε ξαφνικά.
Εκνευρισμένος σηκώθηκα απ' τον καναπέ και πέρασα στο σαλόνι.
Εκεί τα δυο παιδιά έβλεπαν ένα ντοκιμαντέρ.
Κάτι φίλοι μου κυνηγούσαν μια αλεπού και δεν την έφταναν.
Ξαφνικά ξεπρόβαλε ένας έφιππος κυνηγός και τη σκότωσε.
Τότε τα παιδιά άλλαξαν κανάλι κι εγώ θύμωσα.
Πέρασα δυο φορές από μπρος τους αλλά δε μου έδωσαν σημασία.
Αυτό με θύμωσε ακόμη πιο πολύ και πήγα στην κουζίνα.
Όταν θυμώνω πάντα κάτι θέλω να βάλω στο στόμα μου.
Η κουζίνα όμως δεν είχε τίποτα παρά μόνο φρούτα και λαχανικά.
Πέρασα στο σαλόνι και τότε μια έντονη μυρωδιά μ' ανησύχησε.
Ήταν προφανές ότι προερχόταν απ' έξω απ' το σπίτι.
Πλησίασα καχύποπτος την κλειδωμένη εξώπορτα.
Τότε άκουσα κάτι περίεργους θορύβους στην κλειδαριά
σαν κάποιος να προσπαθούσε να την παραβιάσει με αντικλειδί.
Οι γονείς των παιδιών κοιμόνταν και κανέναν δεν περιμέναμε.
Προφανώς σκέφτηκα, πρόκειται για διαρρήκτη.
Άρχισα να φωνάζω με όλη μου τη δύναμη για να τον τρομάξω.
Τα παιδιά μου είπαν δυο φορές να σωπάσω μα εγώ συνέχισα.
Τελικά τα κατάφερα διότι οι θόρυβοι στην κλειδαριά σταμάτησαν
και σε λίγο ακούστηκε θόρυβος αυτοκινήτου που απομακρυνόταν.
Ήμουν υπερήφανος που είχα σώσει την κατάσταση.
Γύρισα καμαρωτός και κάθισα ανάμεσα στα παιδιά,
κουνώντας θριαμβευτικά την ουρά μου για το κατόρθωμά μου.
Επιτέλους κατάλαβαν την αξία μου και μου έδωσαν σημασία
χαιδεύοντας το παχύ μου τρίχωμα για να με ηρεμήσουν.

49. Φυτείες και προφητείες

Τα άνθη ξεράθηκαν ξαφνικά στις όχθες της λίμνης
και από τις ρίζες τους ξεπετάχτηκαν άγρια φυτά
που συνεχώς μεγάλωναν και πύκνωναν γεμάτα αγκάθια.
Και το νερό της λίμνης αχόρταγα ρουφούσαν και την ξέραιναν,
μέχρι που τον ουρανό πλησίασαν κι ακόμη ανέβαιναν.
Και μέσα απ' τα κλαδιά τους βγήκαν κι άρχισαν να σέρνονται
παράξενα ζώα γλοιώδη, χωρίς μορφή και σχήμα,
που τον χώρο ανάμεσα στα κλαδιά γέμιζαν
δημιουργώντας αδιαπέραστο δασός που σιγά-σιγά τη λίμνη έπνιγε.
Τότε τα ψαριά της λίμνης βγάλανε φτερά και πέταξαν μακριά για να σωθούν,
ενώ τα λιγοστά νερά έγιναν με τον καιρό πράσινο δηλητήριο
που την ανάπτυξη του δάσους σταμάτησαν και άρχισαν να το ξεραίνουν.
Και τα γλοιώδη πλάσματα άρχισαν να αποσυντίθενται και να μυρίζουν.
Τότε ξαφνικά χιλιάδες κεραυνοί το ξερό δάσος χτυπούν,
και μια πελώρια φωτιά όλα στάχτη τα κάνει.
Μετά μια μεγάλη καταιγίδα ξεσπά για μέρες πολλές
που τα καθαρά νερά της λίμνης ξαναφέρνει.
Τότε τα ψαριά επιστρέφουν πετώντας και αφήνουν τα φτερά τους,
ενώ στις όχθες τα λουλούδια πάλι ανθίζουν
και η ζωή στη λίμνη, όπως και πρώτα, συνεχίζεται.

50. Οι νότες του μυαλού μας

Το πιάνο σταμάτησε απότομα, τα δάχτυλα πάγωσαν.
Οι νότες που πετούσαν σαν χαρούμενες πεταλούδες
και διέδιδαν τους ήχους στη θολωτή αίθουσα,
ξαφνικά πανικοβλήθηκαν και ανήσυχες
έψαχναν διέξοδο να φύγουν έξω στο ύπαιθρο.
Μάταια, όμως. Όλα τα τζαμιά ήταν ερμητικά κλειστά.
Αποκαμωμένες πήγαν και κάθισαν πάνω στα πλήκτρα
του πιάνου που της δημιούργησαν.
Απόλυτη σιγή επικράτησε στην αίθουσα
και οι ακροατές κρατούσαν με υπομονή την ανάσα τους.
Όσπου μια ακτίνα βρήκε και χτύπησε τα παγωμένα δάχτυλα
και αυτά ξεπάγωσαν και άρχισαν πάλι να παίζουν.
Αυτή τη φορά όμως χωρίς μελωδία και ρυθμό
μα άγρια και με θυμό στη διαπασών.
Και οι νότες ξανασηκώθηκαν από τα πλήκτρα του πιάνου,
όχι σαν πεταλούδες αυτή τη φορά αλλά σαν άγριες μέλισσες
που πετούσαν με μανία και συγκρούονταν μεταξύ τους,
ώσπου αποκαμωμένες να πέσουν στο γυαλιστερό πάτωμα.
Ενώ οι ακροατές σηκώθηκαν με ορμή
και άρχισαν ένα ξέφρενο χορό, ο καθένας στο ρυθμό του,
που όσο πήγαινε και αγρίευε και φούντωνε ως το βράδυ.
Και καταπάτησαν και έλιωσαν τις νότες,
που ήταν πεσμένες στο πάτωμα, μέχρι την τελευταία.
Τότε το πιάνο, ξεκούρδιστο πια, σταμάτησε πάλι απότομα
και οι χορευτές έπεσαν στο πάτωμα ο ένας πάνω στον άλλο,
ακίνητοι και παγωμένοι, ενώ ο πιανίστας σηκώθηκε σοβαρός
και πένθιμος, άνοιξε την πόρτα και χάθηκε μες στο σκοτάδι.

51. Ο αχόρταγος χρόνος

Προσπαθώ μάταια να γεμίσω το χρόνο
και ρίχνω σ' ένα πίθο Δαναΐδων ό,τι έχω.
Ρίχνω τις ελπίδες μου, τους πόθους, τα όνειρα μου,
μα ρίχνω και τα αμαρτήματα που με βαραίνουν.
Ρίχνω και ό,τι κέρδισα μια ολόκληρη ζωή
και όλο απογυμνώνομαι απ' τα υπάρχοντα μου.
Όσπου πέφτω και εγώ ο ίδιος μέσα
αναζητώντας μάταια την αιωνιότητα,
που όλο την κυνηγάω και όλο κινάει για να 'ρθει
και όλο εξαφανίζεται στο πέρασμα των χρόνων.

52. Το διπλό ναυάγιο των ψυχών

Πολεμικό υποβρύχιο στο τρίγωνο των Βερμούδων
περνώντας πήγε στο βυθό χωρίς καμία αιτία
και πάνω σε κουρσάρικο καράβι επικράτησε.
Όμως για λόγο περίεργο που μόνο εκεί συμβαίνει
των δυο σκαφών τα πληρώματα έχουν εγκλωβιστεί
και οι ψυχές στα σώματα αιχμάλωτες θα μείνουν.
Όταν λοιπόν αντάμωσαν τα δύο τα πληρώματα,
μεγάλο πόλεμο άρχισαν ποιος θα επικρατήσει.
Καθένας με τα όπλα του μα χωρίς αποτέλεσμα
γιατί να πεθάνει δυο φορές κανείς τους δεν μπορεί.
Γι' αυτό και συμφιλιώθηκαν και κάνανε παρέα
και ιστορίες έλεγαν ο ένας στον άλλο φοβερές,
για ναυμαχίες που έκαναν και άλλες περιπέτειες,
που με ενδιαφέρον άκουγαν οι μεν από τους δε.
Στο τέλος και ανταλλαγές θελήσανε να κάνουν.
και οι κουρσάροι δώσανε τους τόσους θησαυρούς τους
και πήραν για αντάλλαγμα τα όπλα απ' τους ναύτες.
Έτσι όλοι αισθάνθηκαν μεγάλοι βασιλιάδες.
Οι ναύτες με τα πλούτη τους μπορούσαν ν' αγοράσουν
ό,τι στον κόσμο ήθελαν και να 'χουν υπηρέτες
και όλοι θα τους σεβόντουσαν και θα τους προσκυνούσαν.
Μα κι οι κουρσάροι κυρίαρχοι θα ήσαν μ' αυτά τα όπλα.
Στη θάλασσα θα δέσποζαν και θα κυριαρχούσαν
και όλοι θα τους σεβόντουσαν και θα τους προσκυνούσαν.
Έτσι τα δυο πληρώματα μαζί καλά περνούσαν
ώσπου ένα κύμα δυνατό που έγινε από σεισμό
το υποβρύχιο άρπαξε και πολύ μακριά το πήγε.
Και δεν μπορούν όλοι αυτοί να ζούνε πια μαζί
και οι μεν στους δε πώς ζούσανε ακόμη να διηγούνται.
Έτσι μοναχικοί κι οι δυο και ακόμη πιο θλιμμένοι
προσμένουνε τον χρόνο για να 'ρθει να τους λυτρώσει
ή ένα κύμα αντίθετο να τους ξαναενώσει.

53. Η ζωή είναι ωραία

Δεν καταλαβαίνω τι συνέβη αλλά έγινε κάτι σημαντικό.
Από το πρῶτο που σηκώθηκα βλέπω πολύ κόσμο στο σπίτι.
Όλοι είναι λυπημένοι και ντυμένοι στα μαύρα,
ορισμένοι μάλιστα κλαίνε και άλλοι συζητούν χαμηλόφωνα.
Ακούω να αναφέρουν πολύ συχνά τ' όνομα μου.
Τους ρωτώ τι συμβαίνει επιτέλους να μου πούνε,
αλλά αυτοί δείχνουν να μη με ακούν ούτε και να με βλέπουν.
Απογοητευμένος βγαίνω απ' το σπίτι και παίρνω τους δρόμους.
Οι πόννοι της μακρόχρονης αρρώστιας μου έχουν περάσει εντελώς.
Περπατώ ανάλαφρος και σχεδόν πετώ απολαμβάνοντας
για πρώτη φορά τόσο πολύ όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μου
και σκέφτομαι ότι η ζωή είναι επί τέλους ωραία.

54. Η τύχη πολλών πρωτοπορών

Σε μια μακρινή φυλή και απομονωμένη
μεγάλη αρρώστια έπεσε πριν αρκετούς αιώνες,
και όλοι τυφλωθήκανε και τα παιδιά που 'καναν
και αυτά γεννιόντουσαν τυφλά για πάμπολλες γενεές.
Όσπου μια μέρα έφτασε από τον έξω κόσμο
κάποιος που νέες περιοχές ήθελε να ερευνήσει,
και την φυλή σαν γνώρισε λυπήθηκε πολύ
και είπε να εγκατασταθεί και να τους βοηθήσει.
Νέα εργαλεία έδειξε πως να κατασκευάζουν
και μια γραφή τους δίδαξε που είναι για τυφλούς
και έτσι μπορούσαν όλοι τους να μάθουν να διαβάζουν.
Και αφού μπορούσε από μακριά να βλέπει τι συμβαίνει
που οι άλλοι δεν μπορούσαν να δουν ή να μαντέψουν,
για μάντη τον θεώρησαν ή και θεό ακόμα,
και με τιμές τον γέμισαν και όλοι τον άκουγαν.
Όσπου μια μέρα θέλησε σ' όλους να εξηγήσει
πως λειτουργεί η όραση και τι είναι τα μάτια,
κι ότι γεννήθηκαν τυφλοί γι' αυτό μειονεκτούσαν
και ό,τι οι άλλοι κάνουν να κάνουν δεν μπορούσαν.
Όμως δεν τον κατάλαβαν και θύμωσαν λιγάκι
και είπαν ότι τρελάθηκε ο δόλιος τελευταία
και τότε οι τοπικοί γιατροί διάγνωση έβγαλαν
πως για την τρέλα του αυτή φταίνε τα δυο του μάτια
τα δυο εξογκώματα που έβγαλε στο κεφάλι
και που κανείς απ' τη φυλή παρόμοια δεν είχε.
Όσπου μια μέρα εγχείρηση του 'καναν σαν κοιμόταν,
τα δυο του μάτια έβγαλαν για να τον θεραπεύσουν.
Και τώρα ο εξερευνητής μ' όλους τους άλλους μοιάζει
και ούτε να πάει πουθενά μπορεί, τυφλός που είναι,
και κλαίγοντας τη μοίρα του ζει και αργοπεθαίνει.

55. Μια πορεία χωρίς μέλλον

Στη σκιά κάθισε να ξεαποστάσει ο κουρασμένος ταξιδιώτης.
Γύρισε και είδε πίσω του αυτούς που τον ακολουθούσαν.
Αναγνώρισε τους παλιούς του εαυτούς σε διάφορες ηλικίες.
Ανάμεσα τους είδε τους ανθρώπους που είχε αγαπήσει
αλλά κι αυτούς που τον αγάπησαν και πίστεψαν σ' αυτόν.
Κοίταξε αλλά δεν είδε εκείνους που είχε βοηθήσει και σώσει.
Αντίθετα είδε όλους όσους είχε αδικήσει και πληγώσει.
Ταραγμένος γύρισε και κοίταξε μπροστά του.
Είδε πολύ κόσμο να τον περιμένει και τρόμαξε.
Ήσαν όλοι αυτοί που επρόκειτο να συναντήσει στη ζωή του,
άγνωστοι, ψυχροί κι αφιλόξενοι, κι ανάμεσα τους
οι μελλοντικοί του εαυτοί που τον μελαγχόλησαν.
Έτσι λοιπόν θα καταντούσε με το πέρασμα του χρόνου;
Κάτι τέτοιο δεν θα ήθελε ούτε και να το σκέφτεται.
γι' αυτό σηκώθηκε και πήρε αποφασιστικά το δρόμο της επιστροφής.

56. Ο σαστισμένος ταξιδιώτης του μυαλού μας

Αγέρωχος πετούσε ο αετός στη δίνη του απείρου
και ο ήλιος τον παρακολουθούσε με τις ακτίνες του.
Τα σύννεφα τρομαγμένα συμπυκνώθηκαν και έλιωσαν
και ευλογία πότισε τη διψασμένη ανατολή.
Ο σαστισμένος ταξιδιώτης τα κοίταξε μα τίποτε δεν κατάλαβε.
Η μνήμη του είχε σταματήσει στα παιδικά του χρόνια
και το μυαλό του θολωμένο δεν τραγουδούσε,
ενώ τα ίχνη του στο ξερό χορτάρι γρήγορα χανόνταν.
Μια κουκουβάγια θέλησε να τον ακολουθήσει
μα με σπασμένα τα φτερά και θολωμένα μάτια, πώς να πετάξει ;
Γι' αυτό ό,τι είχε να του πει του το 'πε εκείνη βιαστικά
μην απομακρυνθεί και δεν μπορέσει να την ακούσει.
Και πάλι όμως ο ταξιδιώτης τίποτε δεν κατάλαβε,
έγινε όμως ελαφρός σαν πούπουλο κι άρχισε να πετάει
και τον αετό πλησίασε ψηλά, όλο και πιο ψηλά.
Στα πόδια του η γη, που στέναζε βαριά.
Κι αυτός χαρούμενος πια και απελευθερωμένος
με δέος την κοιτούσε και κάτι τα χείλη του ψέλλισαν,
που ο αέρας τα έπαιρνε και τα μελοποιούσε
και με ορμή τα σκόρπιζε στα τέσσερα σημεία
και τα 'κανε δροσοσταλίδες που το ξερό χορτάρι πότιζαν.
Ώσπου νέα άσπρα σύννεφα να εμφανιστούν
που χρύσιζαν χαρούμενα στη δύση του ηλίου,
κι ο αετός περήφανος να φτάσει στη φωλιά του.

57. Οι πολύτιμες κεραίες που μας λείπουν

Ό,τι παρανοϊκό και ασύνδετο και απίθανο,
γίνεται υψηλή τέχνη που συναισθήματα γεννά
και τους βαθείς μύστες της αγγίζει και συνεπαίρνει,
στην ποίηση, τη λογοτεχνία, τη ζωγραφική, τη μουσική.
Και εμείς οι άλλοι, οι κοινοί θνητοί, οι αδικημένοι,
ανήμποροι ακροατές και θεατές και αναγνώστες,
μάταια προσπαθούμε να αντλήσουμε τα ίδια συναισθήματα.
Και νιώθουμε σαν άνθρωποι με ειδικές ανάγκες,
που η φύση μας στέρησε τις πολύτιμες κεραίες
που αυτοί οι μύστες οι προνομιούχοι απολαμβάνουν.
Και έτσι συχνά προσποιούμεθα ότι όλα τα θαυμάζουμε
για να μη δείχνουμε υποδεέστεροι και καθυστερημένοι.
Και όλους τους εκθειάζουμε και όλοι μας αρέσουν,
κι ας μη καταλαβαίνουμε γρι απ' ό,τι λεν ή δείχνουν.
Άλλοτε πάλι θέλουμε και να τους μιμηθούμε,
κι έτσι οι νέες αυτές μορφές κυριαρχούν στην τέχνη.

58. Από την Πόλη έρχομαι

Από την Πόλη ξεκίνησα αμέσως μετά την άλωση της για να γλιτώσω, τόσο εγώ όσο και η κανέλα που κουβαλούσα μαζί μου, όση μπορούσα να μεταφέρω γεμίζοντας τις στιβαρές μου τσέπες και το γενναίο μου ψηλό καπέλο, με τελικό μου στόχο να την πιάω στην κορφή που χρύσιζε στο λιόγερμα. Και ενώ εγώ, περιμένοντας το λιοσήκωμα, σφύριζα μέσα μου το γνωστό σκοπό «αραμπάς με τα καρούλια», σκεπτόμενος τα βάσανα που 'χει η αγάπη, κάποιος μου ζήτησε απαιτητικά να βγάλω αμέσως το καπέλο μου. Τότε εγώ το έκανα, προσέχοντας να μη χυθεί η κανέλα, όχι τόσο διότι τον λυπήθηκα ή τον φοβήθηκα αλλά κυρίως διότι ήθελα να «μη βραχεί η ομπρέλα». Πιο κάτω είδα τον Φάντη με ένα μπαστούνι να συναντά το Ρετσινόλαδο και να συνάπτουν οι δυο τους, παρά τις αντίθετες απόψεις, μια μόνιμη τρυφερή σχέση, "ότε νεανίσκος τις διέσχιζε τας σκοτεινάς οδούς των Παρισίων, φέρων μέλανα ρεντικόταν, του παρακειμένου ωρολογίου σημαίνοντος την δωδεκάτην". Ξαφνικά το χραπ-χρουπ που έκαναν τα βήματα μου στο χιόνι ξύπνησαν δυο κατσαρίδες που με κοίταξαν έκπληκτες με μάτια γαλάζια, και ένα πουλί κάτι μου ψιθύρισε αναστατωμένο που όμως εγώ δεν κατάλαβα. Πλησιάζοντας στον προορισμό μου είδα τον ψυχίατρο μου να με περιμένει ενώ δύο νοσοκόμοι μου φόρεσαν τον καινούργιο μου άσπρο χιτώνα. Μπαίνοντας στην μεγάλη αίθουσα είδα πολλούς συναδέλφους μου με τον ίδιο χιτώνα που μας εμπόδιζε να κάνουμε τις απαραίτητες χειραψίες αβροφροσύνης. Τώρα είμαι στο κελί μου ήρεμος και ασφαλής και το μόνο που με λυπεί είναι ότι, έχοντας έτσι τα χέρια μου δεμένα δεν μπορώ να εξακολουθώ να γράφω τέτοια ωραία ποιήματα, όπως αυτό και όπως τα άλλα των συναδέλφων μου, που όλοι γύρω μας θαυμάζουν και απολαμβάνουν και καταλαβαίνουν και που περιμένω ο γιατρός μου να μου τα εξηγήσει κάποτε και σε μένα.

59. Και στην κορφή Κανέλα

Μετά από πολλές δυσκολίες και πατώντας επί περιπλωμάτων και πτωμάτων σκαρφάλωσα επιτέλους και πάτησα στην πολυπόθητη κορφή. Φτάνοντας εκεί με την γλώσσα έξω απ' την κούραση και το γλείψιμο των ισχυρών, είδα με μεγάλη μου έκπληξη να με περιμένει η φίλη μου η κυρία Κανέλα. -- Τι θέλεις εδώ την ρώτησα, εσύ η τόσο ακατάδεκτη και απλησίαστη ; -- Ζητώ πάντα τους κορυφίους ανθρώπους, μου είπε αναστενάζοντας, και τους τα δίνω όλα, μόνον όταν τους βλέπω να φτάνουν στην κορυφή. Ακόμη μ' αρέσει που βλέπω από το τηλεσκόπιό μου τις άλλες γυναίκες και τους ανθρώπους γενικότερα σαν ασήμαντα μυρμήγκια. Αλλά πλέον κι αυτό δεν μου αρκεί και θα 'θελα ν' ανέβω ακόμη ψηλότερα. Τότε ο αετός που άκουσε την επιθυμία της θέλησε να την βοηθήσει γι' αυτό κατέβηκε και την άρπαξε και την πήγε πράγματι ψηλότερα, και από τότε δεν την ξανάδα ούτε ξανάκουσα γι αυτήν. Κοιτώντας απ' το τηλεσκόπιό της, είδα και εγώ κάτω τους ανθρώπους που όμως δεν μου έμοιασαν καθόλου με μυρμήγκια, κάθε άλλο. Τότε αφού περιπλανήθηκα και δεν είχα πλέον τίποτε να κάνω στην έρημη κορυφή, πήρα ξανά απογοητευμένος το δρόμο της επιστροφής κατεβαίνοντας, σκεπτόμενος με λύπη τον χρόνο και την προσπάθεια που ξόδεψα άδικα για μια τόσο άσκοπη και χωρίς νόημα ορειβασία που κάθε τόσο επαναλαμβάνουμε.

60. Κάνοντας επιλογές

Μπροστά στα σταυροδρόμια της ζωής που μύριοι δρόμοι διασταυρώνονται, ο ταξιδιώτης σαστισμένος κοντοστέκεται χωρίς χάρτη και διερωτάται: Ποιόν δρόμο πρέπει να διαλέξει στον κάθε κόμβο που απαντά, ώστε να φτάσει ασφαλής σε κάποιο προορισμό, σε κάποιο στόχο, χωρίς τον δρόμο του να χάνει σε άσκοπες περιπλανήσεις και στα σημεία απ' όπου ξεκίνησε πολλές φορές να επιστρέφει ; Και ψάχνοντας το σαστισμένο του μυαλό να βρει τι πρέπει να ακολουθήσει, δεν έχει ακόμα καν ξεκαθαρίσει τι εργαλεία πρέπει να χρησιμοποιήσει. Αυτά να είναι η λογική; η καρδιά του; το συμφέρον του; οι πόθοι του; η συνείδηση του; οι παρορμήσεις του; οι συμβουλές των άλλων; οι ανάγκες του; οι επιθυμίες των άλλων; Μάταια προσπαθεί να μαντέψει τι πρέπει επιτέλους να κάνει και ψάχνει να βρει ένα τηλεσκόπιο που να του επιτρέπει από πριν να βλέπει στο τέλος κάθε δρόμου τι υπάρχει και τι άλλοι δρόμοι ξεκινάνε, προτού τον δρόμο αυτόν με κόπους και προσπάθειας να πάρει. Και είναι όλα τόσο μπερδεμένα, αβέβαια και αλληλοσυγκρουόμενα που ίσως μόνον ο Θεός και η τύχη μπορούν να μας καθοδηγήσουν κακές επιλογές να αποφύγουμε και κάπου κι εμείς να φτάσουμε. Διότι μια μόνο στιγμή κι απόφαση μπορεί τα πάντα να επηρεάσει και τη ζωή μας να αλλάξει και το μέλλον μας να καθορίσει, και σε μονοπάτια κατηφορικά για πάντα να μας οδηγήσει που σε γκρεμούς οδηγούν και παγίδες κρύβουν, και που ο δρόμος της επιστροφής είναι δύσβατος ή αδιάβατος. Έτσι και εγώ ανασκοπώντας τις επιλογές που μέχρι τώρα έχω κάνει στον δρόμο της ζωής μου που μέχρι σήμερα ακολούθησα καλώς ή κακώς, που στις πιο πολλές η τύχη και οι συμπτώσεις με οδήγησαν, αν και δεν έχω ιδιαίτερο παράπονο για διαδρομές που ακολούθησα, όμως πολύ θα ήθελα την μηχανή του χρόνου να καβαλούσα και πίσω σε κρίσιμα σταυροδρόμια να γυρνούσα, και άλλες επιλογές, που τώρα μου φαίνονται καλύτερες, να έκανα. Αλλά και πάλι ξέρω καλά πως τίποτε δεν θα μου εξασφάλιζε, ότι και αυτές οι νέες μου «σωστότερες» υποτίθεται επιλογές μου σε καλύτερο σημείο από αυτό που βρίσκομαι σήμερα θα με έφερναν, διότι «κοινή γαρ η τύχη και το μέλλον αόρατον» που έλεγαν κι οι προγονοί μας.

61. Ξαναρχίζοντας την ζωή

-- Έλα να σε πάω στην μαμά σου, μου είπε ο πελαργός, να ξαναρχίσεις την ζωή σου από μικρό παιδί. Να ξαναζήσεις όλα όσα έζησες στα παιδικά σου χρόνια και μετά αλλά με τις γνώσεις και την πείρα που σήμερα κατέχεις. Και τότε θα μπορέσεις να μεγαλουργήσεις και παιδί θαύμα να θεωρηθείς, και όλοι θα σε θαυμάζουν και σαν υπόδειγμα θα σε 'χουν. Και οι γονείς και οι δάσκαλοι σου θα σε επαινούν αντί να σε μαλώνουν, και οι συμμαθητές σου θα σε αγαπούν και αρχηγό θα σε 'χουν. Και ενώ όλα αυτά μου άρεσαν και άπλωνα τα χέρια μου στον πελαργό να έλθει και πίσω στα παιδικά μου χρόνια να με πάει, δυστυχώς το ζυπνητήρι χτύπησε και απογοητευμένος ζύπνησα.

62. Οι Διαμαρτυρίες του Κίτσου

-- Ο δρόμος σκοτεινός σταμάτησε απότομα μπρος στον γκρεμό που τον περίμενε ανυπόμονα, ενώ το φοβισμένο φαράγγι ελισσόταν σαν φίδι που ήθελε από κάπου να ξεφύγει.
-- Ο ήλιος ξεκίνησε το λιοσήκωμα και άρχισε το λιοζέσταμα στον κρύο λυπημένο κάμπο, που ξύπνησε νωρίς σήμερα να τον υποδεχθεί με αγωνία, φορώντας τα καλά του.
-- Την πλάτη γύρισα περιφρονητικά στα βέλη που μου έριχναν με αγάπη οι αντίπαλοι μου, και ένα απ' τα πολλά που τρύπησαν την πανοπλία μου πότισε την καρδιά μου με ανακούφιση.
-- Κουφός ακούω τον ήχο της σιωπής να μου λέει τα δικά του που τον τρώμαξαν, και να προσπαθεί να με πείσει με λέξεις και κινήσεις και κραυγές απελπισίας.
-- Προσπαθώ απεγνωσμένα να διώξω το σκοτάδι που κατέλαβε το δωμάτιο μου, μα όσο το απωθώ τόσο αυτό επιστρέφει, ώσπου στο τέλος ανάβω ένα κερί και το σκοτώνω.
-- Ο χρόνος σταμάτησε για λίγο να ξαποστάσει και έτσι εγώ τον προσπέρασα κρυφά και συνεχίζω να τρέχω, κι όσο κι αν τώρα αυτός αγωνίζεται δεν μπορεί πια να με φτάσει.
-- Τυφλός βλέπω όσα οι άλλοι δεν βλέπουν και αμέσως τ' αγοράζω, ενώ αυτοί βλέπουν όσα δεν βλέπω εγώ, και προσπαθούμε με τίμια συμφωνία τα προϊόντα μας να ανταλλάξουμε.
-- Πολλά πουλιά κάθονται στο ίδιο κλαδί αγαπημένα, αλλά και πολλά κλαδιά δέχονται υπομονετικά συχνά το ίδιο πουλί, χωρίς αυτό να ενοχλεί ούτε τα πουλιά ούτε τα κλαδιά.
-- Πάνω στην λάβα σαν αναστενάρισσα ξυπόλητη θα περπατήσω και λάγνα θα χορέψω, και αν χρειαστεί και με την λάβα θα λουστώ και καθαρή και άτρωτη σαν τις Θεές θα γίνω.
-- Αν οι Θεοί ήξεραν ότι υπάρχω, πιο πολύ θα με πρόσεχαν και θα με υπολόγιζαν και ίσως να με βοηθούσαν, γι αυτό κι εγώ με πράξεις που σοκάρουν, την παρουσία μου θα τους επιβάλω.
-- Όταν οι άνθρωποι δεν με καταλαβαίνουν, εγώ πολύ καλά καταλαβαίνω τον εαυτό μου, και όταν πάλι με καταλαβαίνουν, τότε εγώ δεν καταλαβαίνω τι είναι αυτό που καταλαβαίνουν.
-- Διαμαρτύρεται λοιπόν έντονα ο Κίτσος, που τη σύνδεση όλων των ανωτέρω δεν εννοεί, αλλά ούτε και αυτό τούτο το νόημα που κρύβουν μπορεί να μαντέψει. Όμως να μην ανησυχεί και υπομονετικά να περιμένει να ωριμάσει, οπότε όλα αυτά θα τα καταλαβαίνει.

63. Η διαίσθηση

Όλοι έχουμε μέσα μας κάποιον να μας φροντίζει,
που ενδιαφέρεται για μας και το καλό μας θέλει,
που από κάθε κίνδυνο θέλει να μας φυλάγει
μα κι απ' τον εαυτό μας που καμιά φορά χωρίς μυαλό δουλεύει.
Ειν' ο ανώτερός μας εαυτός που τον προορισμό μας ξέρει,
το τι ήρθαμε να μάθουμε για να εξελιχθούμε.
Δεν έχει όμως την φωνή μαζί μας να μιλάει,
μα ούτε και την λογική μας θέλει να επηρεάζει,
αλλά το δεξί ημισφαίριο χρησιμοποιώντας του μυαλού μας
ως διαίσθηση εμφανίζεται και όλο μας προφυλάγει,
να μην ακούμε συμβουλές που η λογική μας δίδει,
μα που όμως επιζήμιες για μας αποδεικνύονται.
Διότι η διαίσθηση πληροφορίες έχει
μες στο υποσυνείδητο που είναι πάρα πολλές,
και έτσι μπορεί καλύτερα το μέλλον να προβλέπει.
Πρέπει λοιπόν στενή επαφή μαζί της ν' αναπτύξουμε
και πιο πολύ απ' τη λογική σ' αυτή να αφεθούμε,
ώστε να μας καθοδηγεί και να την υπακούμε.
Γι αυτό ας καθαρίσουμε το μπέρδεμα που ακούμε
και ήρεμα και ψύχραιμα να την αφουγκρασθούμε.

64. Ταξίδια στα μυαλά των άλλων

Στην παραλία σήμερα, ενώ με αγανάκτηση σκεφτόμουν τις αδικίες που οι ισχυροί σ' αυτόν τον κόσμο κάνουν, ένα παλιό μπουκάλι βρίσκω που ένα τζίνι από μέσα ξεπετιέται, που μια λογική και δίκαια επιθυμία μου θα ήταν πρόθυμο να κάνει. Τότε εγώ ζητώ μες στα μυαλά των ισχυρών να μπαίνω και όπως σκέφτομαι εγώ να σκέφτονται και να ενεργούν και κείνοι. Έτσι και έγινε, και από τότε από του ενός στου άλλου τα μυαλά πηγαίνω και πράγματα να κάνει καταφέρνω που αλλιώς ποτέ δεν θα 'κανε. Και έτσι ο κόσμος και οι λαοί ανακουφίζονται και δεν καταπιέζονται, Η εκμετάλλευση σταματά και τ' αγαθά πιο δίκαια μοιράζονται, και πόλεμοι δεν γίνονται και για όλα μια δίκαια λύση εφαρμόζεται. Στον ενθουσιασμό μου επάνω, Θεός αισθάνομαι πως έγινα και αυτή μου την δύναμη και για τον εαυτό μου σκέφτομαι να χρησιμοποιήσω. Έτσι μες στα μυαλά των συνεργατών και πελατών μου μπαίνω και χαριστικές για μένα συμφωνίες βάζω να υπογράψουν. Αλλά και απ' τις διάφορες κρατικές υπηρεσίες που εξαρτώμαι, ζητώ συμβάσεις όλο σκάνδαλα για μένα να κάνουν. Και όλα αυτά δεν μου 'φταναν και δεν μ' ικανοποιούσαν, γι' αυτό και στα μυαλά των γυναικών που μου άρεσαν άρχισα να μπαίνω και να ζητώ τους φίλους τους να αφήσουν κι εμένα να αγαπήσουν, πράγμα που μεγάλη αναστάτωση και λύπη στον κύκλο μου δημιούργησε. Το τζίνι όμως που με παρακολουθούσε όλα αυτά τα είδε κι έρχεται θυμωμένο και την δύναμη που μου έδωσε μου αφαιρεί. Κι έτσι εγώ ανήμπορος έχω να αντιμετωπίσω τώρα όλους αυτούς που αδίκησα, παρέσυρα και γέλασα. Και το χειρότερο απ' όλα που με βασανίζει είναι, ότι ούτε το δικό μου το μυαλό να κουμαντάρω πια μπορώ, και έτσι ανεξέλεγκτο και αχαλίνωτο κάνει πια τώρα ότι του κατεβεί και με μαθηματική ακρίβεια προς την καταστροφή με οδηγεί.

65. Φόβος και θυμός

Πολλές φορές κάποιος θυμός με πιάνει ξαφνικά και πράξεις κάνω που ύστερα για κείνες μετανιώνω, αφού κακό σε μένα μα και στους άλλους κάνουν. Να αναλύσω θέλησα τι τους θυμούς μου προκαλεί κι είδα με κάποια έκπληξη να κρύβεται από πίσω ο φόβος και η απειλή που τους δημιουργεί. Φόβος για κάτι που απειλεί εμένα ή τους δικούς μου, το σώμα, την υγεία μας, την καλοπέραση μας, τη φήμη, την υπόληψη, αλλά και τα λεφτά μας, το μέλλον, την καριέρα μας και την ασφάλεια μας. Όταν λοιπόν αισθάνομαι πως κίνδυνος υπάρχει, ότι π.χ. δρόμο κακό θα πάρουν τα παιδιά μου, τότε εξαγριώνομαι μ' αυτόν που μ' απειλεί και βρίσκω άπειρες φορές πως είναι ο εαυτός μου, ή κάποιος π' αγαπώ πολύ και φταιει αυτός ο ίδιος. Έτσι αν αυτοπεποιθήση και σιγουριά αποκτήσω απ' ανεξέλεγκτους θυμούς μπορεί να ηρεμήσω.

66. Και λίγη επιστημονική φαντασία

Στο τέλος του αιώνα μας που τώρα διανύομε που οι επιστήμες όλες τους είχαν πολύ προοδεύσει, ένας διαστημικός σταθμός που απ' τους πλανήτες γύριζε κι ένα σωρό πολύτιμα στοιχεία κουβαλούσε, σε ένα φαράγγι έπεσε μεγάλου παγετώνα, κάπου στα Ιμαλάια και μέσα του εχάθει. Για να το ανασύρουνε, αμέσως κατασκεύασαν κάτι πυρινοκίνητο που σαν τον μετροπόντικα το χιόνι αμέσως έλιωνε και μέσα του κινιόταν. Και όταν τον πολύτιμο σταθμό τους ενετόπισαν, σκέφτηκαν πως την έρευνα αυτή αν συνέχιζαν, ένα βιβλίο για την γη μπορούσαν να διαβάσουν για διάφορα ευρήματα αν ψάξουν και εξετάσουν. Έτσι λοιπόν συνέχισαν καθ' όλο του το μήκος και βρήκαν και ανέσυραν ανθρώπους και θηρία, που 'χαν μέσα στους πάγους του κάποτε εγκλωβιστεί και που 'χαν αναλλοίωτοι σχεδόν διατηρηθεί. Ανάμεσα στα ευρήματα βρήκαν και τον σπουδαίο τον κρίκο που συνέδεε ανθρώπους και πιθήκους, που τόσα χρόνια ψάχνουνε να βρουν και να γνωρίσουν. Αλλά και στους δεινόσαυρους φτάσαν και τους ανέσυραν και ακόμη παλαιότερα προχώρησαν και πήγαν. Τότε λοιπόν εσκέφτηκαν μεγάλο εργαστήριο μέσα στον παγετώνα αυτό να το δημιουργήσουν, και με πολλά πειράματα και την γενετική, στα όντα αυτά που βρήκανε ζωή να ξαναδώσουν. Στο τέλος τα κατάφεραν κι είχαν χαρά μεγάλη, τα ζωντανά ευρήματα άρχισαν να ερευνούν και με ανθρώπους παλαιούς να επικοινωνούν. Μα μέσα στα ευρήματα ήσαν και κάτι πλάσματα που ερπετά θυμίζουνε, πυγμαίους δεινόσαυρους και είχανε και κέλυφος που έμοιαζε τεχνητό, μα και το DNA τους ήταν πολύ παράξενο. Όταν και αυτά ζωντάνεψαν είδαν με έκπληξη τους πως ήτανε νοήμονα όντα έξω από την γη μας, που κι αν ακόμη δεν μπορούν μαζί μας να μιλούνε, όμως καλά επικοινωνούν εκείνα μεταξύ τους. Ξέρουν να οργανώνονται και να πολλαπλασιάζονται και όλες τις ανάγκες τους μόνα τους να καλύπτουν. Τότε οι επιστήμονες με φρίκη διαπιστώσανε ότι αυτά τα πλάσματα την σκέψη τους δεσμεύαν, και έτσι αυτά τα αφεντικά γίνηκαν στο εργαστήριο και οι άνθρωποι κατάντησαν πειθήνια όργανά τους. Όταν οι έξω άνθρωποι αυτό το αντελήφθησαν πάρα πολύ ταραχθήκαν κι αρχίσανε συσκέψεις, αν πρέπει το εργαστήριο ευθύς να καταστρέψουν, ώστε η ανθρωπότητα μην υποδουλωθεί σε όντα με αδιευκρίνιστες προθέσεις και δυνάμεις.

Ή αν πάλι πρέπει με τα όντα αυτά να επικοινωνήσουν και γνώσεις και πολιτισμό να βρουν και να αντλήσουν. Όμως οι συντηρητικοί γρήγορα επεκράτησαν και έτσι με τα πυρηνικά το εργαστήριο κάψανε, σκοτώνοντας ευρήματα, ανθρώπους και εξωγήινους. Αλλά και μόνιμη φρουρά στον παγετώνα άφησαν, μήπως και κάποια πλάσματα έχουν επιβιώσει και έτσι την ανθρωπότητα σε κίνδυνο την βάλουν. Μα για να συνεχίσουν και πάλι να διαβάζουν την ιστορία αυτής της γης και ευρήματα να βρούνε, σε παγετώνα δεύτερο στις Γαλλικές τις Άλπεις ένα νέο μηχάνημα εκεί εγκαθιστούνε, και ψάχνουμε και πάλι ευρήματα να βρούνε. Όμως ετούτη την φορά έχουνε λάβει μέτρα εκπληξείς επικίνδυνες να μην ξανασυμβούνε.

67. Πρωτοχρονιάτικος μποναμάς

Παραμονή πρωτοχρονιάς τα δώρα περιμέναμε που ο καλός μας ο μπαμπάς έφερε από το γραφείο, που σε τσουβάλια έβαλε όχι πολύ γεμάτα αν χρειασθεί μες στην χρονιά και άλλα να προσθέσει. Να μην ανοίξουμε έπρεπε ετούτα τα τσουβάλια, στην πλάτη να τα έχουμε και να τα κουβαλάμε και όταν αργότερα παιδιά θα κάνουμε και 'μεις, σ' αυτά να τα δωρίσουμε να έχουνε και κείνα. Όμως εγώ ανυπόμονος όταν καλά νυχτώνει ανοίγω το τσουβάλι μου που 'ταν πολύ βαρύ, και βλέπω μέσα με έκπληξη να χει μεγάλες πλάκες, που όλες «χρέη» γράφανε κι αμέσως εξηγούνταν ποια ήταν η προέλευση της κάθε μίας πλάκας. Και διάβασα που έγραφαν «κομπίνες» και «απάτες», «μίξεις», «κλοπές», «εξοπλισμούς», «δημόσιες σπατάλες», «αργομισθίες», «δάνεια», «ΔΕΚΟ», «χρηματιστήριο», «δημόσια έργα», «ιδιωτικά» και «Ολυμπιακούς», κι άλλα πολλά που εγώ μικρός δεν τα καταλαβαίνω. Και από κάτω είχανε ονόματα σπουδαία, όλων αυτών που έξυπνα και με ωραία κόλπα τα χρέη δημιούργησαν για να μας τα μοιράσουν. Είδα γνωστούς πολιτικούς και επιχειρηματίες, φυγόδικους, κατάδικους, κι άλλους εγκληματίες, και κάτι άλλα ονόματα που 'ταν τελείως άγνωστα. Και ενώ απ' την στεναχώρια μου μου ερχότανε να σκάσω που μια ζωή όλα αυτά πρέπει να κουβαλώ, τότε μια ιδέα φαινή μου 'ρχεται στο μυαλό. Αυτούς που τα δημιούργησαν να ψάξω και να βρω και πίσω πάλι εις αυτούς τα δώρα να μοιράσω, για να τα κουβαλούν αυτοί και εγώ να ησυχάσω, και πάλι με τα παιχνίδια μου να απασχοληθώ.